

NOTA AAN DE VLAAMSE REGERING

**Betreft: Ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering houdende de regeling van het infrastructuurforfait binnen de persoonsvolgende financiering voor personen met een handicap, verstrekt door het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden
Definitieve goedkeuring na advies van de Raad van State**

Bijlagen:

- het definitief goed te keuren ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering;
- het advies van de Strategische Adviesraad voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (SAR WVG) d.d. 26 april 2018;
- het advies van de Raad van State d.d. 16 maart 2018.

1. INHOUDELIJK

1 Situering

Dit ontwerp van besluit bepaalt de voorwaarden en procedure voor het infrastructuurforfait binnen de persoonsvolgende financiering voor personen met een handicap. De huidige VIPA-regelgeving is immers gebaseerd op criteria en gegevens die sinds 2017, in een context van persoonsvolgende financiering, niet langer beschikbaar zijn.

De persoonsvolgende financiering bestaat uit volgende basiselementen:

- Een basisondersteuningsbudget voor personen met een handicap
- Een aanbod rechtstreeks toegankelijke hulp voor personen met een handicap of een vermoeden van handicap
- Een persoonsvolgend budget voor personen met een handicap

Het basisondersteuningsbudget (BOB) behelst een bedrag van 300 euro per maand dat de persoon met een handicap toelaat om in beperkte mate zorg en ondersteuning in te kopen. De besteding van het budget dient niet verantwoord te worden. Een BOB wordt toegekend aan personen die een door de overheid vastgestelde handicap hebben. Het BOB wordt stapsgewijze ingevoerd. In aanvang wordt het toegekend aan enkele afgelijnde groepen (bv mensen die al geruime tijd op de wachtlijsten staan). Na evaluatie zal bekeken worden wanneer en hoe het kan toegekend aan alle personen met een door de overheid vastgestelde handicap.

Voor personen met een handicap of een vermoeden van handicap is er een aanbod rechtstreeks toegankelijke hulp (RTH). Het VAPH erkent en subsidieert de diensten voor RTH rechtstreeks (dus niet persoonsvolgend). Deze diensten zijn toegankelijk zonder voorafgaande procedure. Het is de dienst zelf die beoordeelt of de kandidaat-cliënt kan beschouwd worden als een persoon met een handicap of een vermoeden van handicap. Het aanbod moet beperkt blijven tot een welbepaald aantal prestaties (begeleidingen, dag-opvang en/of verblijf). Het gaat om personen die maar een beperkte ondersteuning nodig hebben, of

die nog wachten op een persoonsvolgend budget. RTH kan gecombineerd worden met het BOB.

Voor personen die nood hebben aan intensieve ondersteuning, is er het persoonsvolgend budget. Om hiervoor in aanmerking te komen moet de persoon met een handicap wel een procedure doorlopen. Binnen deze procedure dient er enerzijds een ondersteuningsplan voorgelegd te worden, waarin wordt aangegeven welke gespecialiseerde hulp en ondersteuning er nodig is. Daarnaast wordt ook de zorgwaarde bepaald: hoe ernstig is de handicap. Dit gebeurt aan de hand van het zorgwaarde-instrument (ZZI). Op basis van een aantal schalen en instrumenten worden de parameters Begeleidingsintensiteit (hoe intensief moet de begeleiding zijn) en Permanentienood (in welke mate moet er steeds iemand aanwezig zijn, toezicht houden) berekend, de zogenaamde B- en P-waarden. De berekende zorgwaarde wordt enerzijds gebruikt om een differentiatie in het budget aan te brengen. Zo zal een budget voor 7 dagen op 7 woonondersteuning hoger liggen voor een persoon met complexe noden en bijkomende medische problemen dan voor een persoon met een enkelvoudig matig mentale handicap. Anderzijds bepaalt de score op het ZZI ook maximumbudgetten. Zo kan iemand met een objectief "lichte" handicap nooit in aanmerking komen voor een hoog budget, ook al vraagt hij in zijn ondersteuningsplan vrij intensieve ondersteuning.

Binnen de persoonsvolgende financiering is het de budgethouder die kiest of hij zijn budget wil inzetten in cash (zelf aanwerven van personeel, kopen van dienstencheques,...) of in voucher (contract met een vergunde zorgaanbieder, op basis waarvan VAPH de vergunde zorgaanbieder rechtstreeks financiert). De budgethouder bepaalt echter ook naar welke vergunde zorgaanbieder hij stapt. Indien hij wenst te vertrekken naar een andere zorgaanbieder, of wil overstappen naar cash, dan kan dat na een opzegtermijn van drie maanden.

Alle vroegere voorzieningen voor volwassenen werden omgezet naar vergunde zorgaanbieders. De regelgevingen met betrekking tot de voormalige zorgvormen werden opgeheven: begeleid wonen, beschermd wonen, geïntegreerd wonen, zelfstandig wonen, tehuis werkenden en niet-werkenden, dagcentra, thuisbegeleiding. Daar waar er vroeger aan deze organisaties een welbepaalde capaciteit werd toebedeeld, is dit nu niet meer het geval. Het is immers de budgethouder die bepaalt tot welke zorgaanbieder hij zich richt.

Het is dan ook logisch dat er een weg gezocht wordt waarbij de financiering van de infrastructuur aansluit bij de persoonsvolgende financiering. Enerzijds omdat een groep mensen ook in de toekomst niet in staat zal zijn om een individuele woning te betrekken. Anderzijds omdat er ook situaties zijn waarbij de cliënt zélf én zijn netwerk bewust kiezen voor een meer collectieve woonvorm.

De VN-conventie aangaande de rechten van personen met een handicap, goedgekeurd door de Verenigde Naties op 13 december 2006, stelt een aantal rechten voor personen met een handicap voorop die onlosmakelijk verbonden zijn met het aspect wonen en huisvesting.

Het verdrag stipuleert: "*(dat) personen met een handicap de kans hebben, op voet van gelijkheid met anderen, vrij hun verblijfplaats te kiezen, alsmede waar en met wie zij leven, en niet verplicht zijn te leven in een bepaalde leefstructuur*". De consequentie daarvan is dat een financieringssysteem moet uitgaan van een persoonsvolgend systeem, waardoor de persoon met een handicap kan kiezen bij welke zorgaanbieder hij zijn ondersteuning wil inkopen, mee afhankelijk van de aard en de ligging van de huisvesting.

Daarnaast stelt het verdrag : "*(dat) personen met een handicap toegang hebben tot een reeks van thuis, residentiële en andere maatschappijondersteunende diensten, waaronder persoonlijke assistentie, noodzakelijk om het wonen en de opname in de maatschappij te ondersteunen en isolatie of uitsluiting uit de maatschappij te voorkomen*". Dit betekent dat, ook al is er een vrije keuze in waar personen gaan wonen, de overheid toch gehouden is ook te voorzien in de nodige residentiële settings. Een ondersteuningsbeleid op het vlak van aangepaste en gespecialiseerde infrastructuur waar nodig, blijft dus aan de orde.

Het voorliggend voorstel koppelt beide bezorgdheden, door de financiering niet te koppelen aan een vaste capaciteit, maar te laten afhangen van hoeveel budgethouders met een voldoende ondersteuningsnood kiezen voor de betrokken zorgaanbieder en de betrokken infrastructuur. Hiertoe krijgen de personen met een voldoende ondersteuningsnood een "VIPA-label", en zal de betoelaging aan de zorgaanbieder afhangen van de bezetting van de infrastructuur door mensen die aan deze voorwaarden voldoen.

Voor mensen met slechts een lichte ondersteuningsnood gaat het ontwerp ervan uit dat zij beroep kunnen doen op de gewone of sociale huisvestingsmarkt. Ook leven in de maatschappij is immers een belangrijke doelstelling binnen het VN-verdrag.

Basisuitgangspunten

Enkele basisuitgangspunten die onderliggend de opmaak van de regelgeving liggen zijn;

- Eigen woon- en leefkosten (Perspectief 2020): de nieuwe VIPA regeling focust op de meerkost van de bouw of aanpassingen die handicapgerelateerd is, de 'bovengebruikelijke' ruimtes of kostprijs. Het gaat bijgevolg om kosten die niet kunnen gedragen worden vanuit het eigen inkomen van de persoon met een handicap (en dus ook niet kunnen doorgerekend worden) , en die niet of moeilijk kunnen gedragen worden vanuit organisatiegebonden kosten van zorgaanbieders. Dit betekent dat de cliënt instaat voor de normaal gangbare woon- en leefkosten, niet voor de infrastructuurkosten die een meerkost betekenen, omwille van zijn handicap.
- Vraaggestuurd: dit betekent o.a. dat de cliënt aangepaste infrastructuur heeft, daar waar hij wenst te wonen. Dit betekent eveneens dat, wie bouwt voor wie geen aangepaste infrastructuur nodig heeft, ook geen beroep meer kan doen op VIPA-subsidiëring. Om ertoe te komen dat de zorg soepel en vraaggestuurd georganiseerd wordt, moet de zorgaanbieder een doordacht infrastructuurbeleid voeren, waarbij de woonwensen centraal staan en niet de beschikbare infrastructuur.
- Kwaliteitsgaranties: VIPA-subsidies moeten leiden tot kwaliteitsvolle woon-en zorgomgevingen, zowel op het vlak van functionaliteit en toegankelijkheid, als op het vlak van brandveiligheid en duurzaamheid.
- De instap in het systeem van het infrastructuurforfait gebeurt naar aanleiding van een investering: via nieuwbouw of verbouwing, aankoop of langdurige huur (waarbij een derde partij een investering doet).

Vorbereidend traject

Voorafgaand aan de opmaak van deze regelgeving is uitvoerig overlegd met de sector in verschillende werkgroepen. Er is een taskforce opgericht waarbij de strategische lijnen van het nieuwe financieringsconcept zijn doorgenomen en gekristalliseerd werden in een conceptnota. Hierin waren de koepelorganisaties en de gebruikersverenigingen vertegenwoordigd. Daarnaast is ook een technische werkgroep in het leven geroepen met vertegenwoordiging vanuit de voorzieningen over de parameters onderliggend aan de forfaitberekeningen. De bevindingen van deze werkgroep zijn teruggekoppeld binnen de taskforce. De conceptnota is besproken op de werkgroep Zorg en Assistentie (16.02.2017) van het VAPH. Het ontwerp van regelgeving werd besproken op het op het raadgevend comité van het VAPH (05.09.2017) en aangepast op enkele punten op basis van het advies.

2 Samenvatting van de inhoud van de nieuwe regelgeving

Het BVR bepaalt de voorwaarden voor de instap in het forfaitaire systeem, alsook de procedure en forfaitbedragen.

De regelgeving bepaalt de voorwaarden waar de aanvrager aan dient te voldoen en de voorwaarden waaraan de infrastructuur dient te voldoen (afdeling 1: toepassingsgebied). De aanvrager moet een vergunning hebben ofwel vrijgesteld zijn van een dergelijke vergunning

ingeval het gaat om een erkende WVG voorziening voor max. 15 personen of een zogenaamd ouderinitiatief voor max. 15 personen (conform art 2 1° en 3° van het BVR vergunnen van 24 juni 2016). Voor aanbieders van RTH wordt het forfait beperkt tot de functie verblijf, beperkt in tijd, intensiteit en frequentie. Worden aldus uitgesloten van VIPA: de niet vergunde zorgaanbieders die niet vallen onder de uitzondering van art 2. De aanvrager moet over een voldoende lang genotsrecht beschikken conform het VIPA decreet (of het bewijs aanleveren dat hij daartoe zal beschikken), en hij moet de financiële draagkracht hebben om de investering te dragen zonder dat de zorgverlening in het gedrang komt. Naar analogie met de bepalingen in de klassieke VIPA procedure, worden er bepalingen opgenomen mbt de ongeoorloofde verwantschapsband (art 4).

Er worden bepalingen opgenomen om te voldoen aan de Europese regels rond staatsteun (art 3 en art 27 e.v.).

Alle projecten dienen te voldoen aan de algemene normen (normen die algemeen van toepassing zijn m.b.t. gebouwen of specifiek bij het oprichten van nieuwe gebouwen) en de bepalingen rond het duurzaam bouwen zoals beschreven in het MB van de VIPA criteria duurzaamheid.

Er wordt een onderscheid gemaakt in projecten waarop de nieuwe sectorspecifieke bouwfysische, technische en kwalitatieve normen (bijlage 1 aan het besluit) van toepassing zijn, en de projecten die nog vallen onder de normen uit het huidige sectorbesluit (nl. de projecten die al eerder een goedkeuring hebben gekregen in autofinanciering in de alternatieve financiering en projecten die al een ontvankelijke aanvraag hebben ingediend bij VIPA vóór datum van de inwerkingtreding van dit besluit).

Er wordt ook bepaald dat er in de 20 jaar volgend op de ingebruikname van een infrastructuur die reeds werd gesubsidieerd voor die infrastructuur geen akkoord infrastructuurforfait kan worden verkregen. Een laatste voorwaarde betreft het nodig zijn van een stedenbouwkundige vergunning of omgevingsvergunning, of voor projecten die daarvan vrijgesteld zijn in het kader van verbouwingswerken, de vereiste van aanzienlijke investeringen.

Vervolgens worden de procedureregels voor de aanvraag en toekenning van het infrastructuurforfait bepaald (Afdeling 2: Procedure). Deze procedure is gebaseerd op de eerdere goedkeuringsprocedure met betrekking tot de VIPA-gebruikstoelagen in het kader van de alternatieve financiering, waar de sector personen met een handicap in het verleden toe behoorde. De aanvrager dient een aanvraag tot goedkeuring van een masterplan en tot het verkrijgen van een akkoord infrastructuurforfait in, volgens een dossiersamenstelling zoals bepaald. Er wordt een eerste evaluatie voorzien door het Fonds dat de nodige adviezen (functioneel, bouwtechnisch en financieel) opvraagt, waarna de aanvraag op een coördinatiecommissie wordt geagendeerd. De commissie maakt een advies op dat wordt voorgelegd aan de minister. De minister beslist over het verlenen van het akkoord infrastructuurforfait. Het is mogelijk een wijziging van het akkoord infrastructuurforfait aan te vragen.

Er wordt een mogelijkheid voorzien om projecten ook in autofinanciering aan te vragen en goed te keuren, naar analogie met de vroegere alternatieve financiering.

Projecten met reeds een goedkeuring in autofinanciering of een ontvankelijke aanvraag voor hun project bij het VIPA, volgen een beperkte aanvraagprocedure tot inkanteling in het nieuwe systeem. Voor projecten in dit geval wordt na een akkoord infrastructuurforfait, de procedure gevolgd naar gelang waar men zich bevindt in het bouwproces.

Na het akkoord heeft de aanvrager 2 jaar om de investering uit te voeren. In concreto gaat het om in geval van werken, het bevel van aanvang tot de werken te geven, ingeval van een aankoop, de definitieve akte voor de aankoop te verlijden, of in geval van een huurovereenkomst waarbij een derde partij investeert, deze investering uit te voeren (nl. de werken uit te voeren of de aankoop te doen waarvoor de huurovereenkomst wordt afgesloten). Ingeval de derde partij niet kan wachten en al eerder wil overgaan tot deze

investering, kan de aanvraag in autofinanciering worden behandeld. Daarbij wordt dan de financiële draagkracht van de voorziening bekeken voor het dragen van de huurovereenkomst. Deze geldigheidsduur van 2 jaar kan op gemotiveerd verzoek van de aanvrager door de minister worden verlengd ingeval van overmacht.

Ook een tweestapsprocedure is mogelijk met de aanvraag voor een voorlopig akkoord infrastructuurforfait en nadien een akkoord infrastructuurforfait. De tweestapsprocedure beoogt het faciliteren van de subsidiëring van projecten die onder de vorm van een publiek - private samenwerking (of DBFM) worden opgezet en uitgevoerd en waarbij de voorziening niet noodzakelijk als bouwheer van het project optreedt.

Tijdens de werken kan er steeds een controle van de conformiteit met het akkoord infrastructuurforfait worden uitgevoerd. Er worden documenten bepaald die de aanvrager hiertoe dient te bezorgen aan het fonds of ter beschikking dient te houden en op verzoek te bezorgen. In het kalenderjaar voor het jaar van de ingebruikname kan de aanvrager een opstartbeslissing voor het toekennen van het infrastructuurforfait aanvragen. De minister neemt deze beslissing op basis van de ingediende aanvraag en de door het fonds voorgelegde ontwerp van opstartbeslissing en de opstartevaluatie.

Na de ondertekening van de opstartbeslissing door de minister stelt de leidend ambtenaar van VIPA jaarlijks het bedrag van het infrastructuurforfait vast voor het project. De aanvrager kan bezwaar aantekenen tegen de berekening van het bedrag infrastructuurforfait. Het jaar na de ingebruikname gebeurt er een eindevaluatie met als doel de eindcontrole van het project.

Afdeling 3 bepaalt de manier van toekenning en de hoogte van het forfait na de ingebruikname en goedgekeurde opstartbeslissing. De toekenning start vanaf de datum van ingebruikname van de infrastructuur. Om de aanvrager voldoende tijd te geven om bij de opstart een volledige bezetting te realiseren, wordt er voor het jaar van ingebruikname en het daarop volgende jaar gewerkt met een 'verondersteld gebruik', gebaseerd op een bezetting van 90% van de maximale bezetting van het aantal eenheden bepaald in het akkoord infrastructuurforfait. Hierbij wordt uitgegaan van een zorgzwaarte van een gebruiker uit zorggroep 2 (residentieel) of zorggroep 5 (dagbesteding). Indien, op basis van het reële gebruik, het geaggregeerd infrastructuurforfait hoger zou liggen dan het verondersteld gebruik, stelt het Fonds in het daaropvolgende kalenderjaar telkens een supplement op het infrastructuurforfait vast om het verschil te compenseren. De aanvrager dient dit reële gebruik dan aan te tonen en te bezorgen aan het functioneel bevoegd agentschap.

Vanaf het 2de jaar dat volgt op het jaar van ingebruikname wordt het forfait bepaald op de gebruiksgegevens die de aanvrager aan het functioneel bevoegd agentschap bezorgt. Hiertoe bezorgt de aanvrager uiterlijk op 31 januari van elk jaar over het voorafgaande kalenderjaar een verslag over het gebruik / bezetting per zorggroep van de capaciteitseenheden die deel uitmaken van het akkoord infrastructuurforfait. Er wordt een proportionele verhouding toegepast indien de capaciteitseenheden worden bezet door gebruikers uit verschillende zorggroepen.

- Er worden verschillende deelforfaits bepaald. Naar gelang de doelgroep (wonen of enkel dag) en de functie van het investeringsproject worden de forfaits bepaald. Voor personen met woonondersteuning: bij de realisatie van een aangepaste woning, het forfait wonen, onder bepaalde voorwaarden aangevuld met het forfait collectieve en ondersteunende zorglokalen . Als er geen wooneenheden worden gerealiseerd, kan voor de investering in zorgspecifieke en collectieve lokalen al een deelforfait collectieve en ondersteunende zorglokalen opgestart worden.
- Voor personen met enkel dagondersteuning: een forfait dag afhankelijk van de zorgzwaarte.

Er wordt bepaald dat het bedrag op een voor de gebruiker zichtbare wijze in mindering gebracht moet worden bij de berekening van de woon- en leefkosten. Kosten die vergoed

worden met een infrastructuurforfait, kunnen niet ook als woon- en leefkosten worden aangerekend.

Bijlagen:

Bijlage 1 – Bouwfysische, technische en kwalitatieve normen

Een eerste bijlage aan dit besluit bevat de aangepaste "Bouwfysische, technische en kwalitatieve normen". Voor de opmaak van deze normen werd gebruik gemaakt van de huidige normen uit het VIPA sectorbesluit voor personen met een handicap, het "Toetsingsinstrument infrastructuur" van de Zorginspectie (versie 21 juni 2013)¹, en de richtlijnen uit de brief "Beoordeling van bouwdoSSIers door het Vlaams Fonds" (2002). Dit voorstel aan nieuwe sectorspecifieke gebouwnormen is besproken met een technische werkgroep van bouwdeskundigen binnen de sector personen met een handicap, en werd verder besproken in het Raadgevend Comité (05/09/2017).

De normen zijn opgevat in verschillende delen: algemene bepalingen die van toepassing zijn op alle projecten, meer specifieke bepalingen in functie van bepaalde doelgroepen, en specifieke bepalingen voor woonprojecten enerzijds, en dagbestedingsprojecten anderzijds.

Elk project zal om het aspect van integrale toegankelijkheid en universal design te garanderen, bij het ontwerp en uitvoering van de plannen rekening dienen te houden met een advies van Inter, het agentschap Toegankelijk Vlaanderen.

Uit de verslaggeving uit het voortraject wordt duidelijk dat de plannen zijn besproken met de interne belanghebbenden, zoals ondermeer het personeel, de bewoners.

Bijlage 2 – Zorggroepen

Een tweede bijlage bevat de indeling van de zorggroepen op basis van de waarden van de parameters begeleidingsintensiteit (B-waarden) en permanentie (P-waarden), vastgesteld met het zorgzwaarte-instrument², en de aard van hun ondersteuning (al dan niet verblijf en dag, of enkel dag), en een aanvullende voorwaarde te bepalen door de minister betreffende de manier van vaststellen van ernstige gedragsstoornissen. Op die manier worden gebruikers opgedeeld in zorggroepen:

- Zorggroep 1: Woon-én dagondersteuning - aangepaste woon- en zorgomgeving "intensief" met bijkomende ernstige gedragsstoornissen
- Zorggroep 2: Woon-én dagondersteuning - aangepaste woon- en zorgomgeving "intensief"
- Zorggroep 3: Woon-én dagondersteuning - aangepaste woon- en zorgomgeving "basis"
- Zorggroep 4: Enkel dagondersteuning, aangepaste zorgomgeving "intensief"
- Zorggroep 5: Enkel dagondersteuning, aangepaste zorgomgeving "basis"

Gebruikers met een rolstoelafhankelijkheid binnenshuis hebben, ongeacht hun zorgzwaarte, nood aan een aangepaste woon- en zorgomgeving. Zij worden naargelang hun ondersteuning ondergebracht in zorggroep 1 of 2 (voor verblijf) of zorggroep 4 (voor enkel dag).

Er is een bepaling opgenomen dat voor personen die nog geen inschaling hebben, in afwachting van die inschaling kan beroep gedaan worden op de inschaling die werd gebruikt in het kader van de transitie. Een grote groep aan gebruikers zit nu nog in dit geval.

Bijlage 3 – Deelforfaits

---

¹ https://www.departementwvg.be/sites/default/files/media/documenten/GHZ_toetsingsinstrument_infrastructuur.pdf

² zie artikel 1, 24° van het besluit van de Vlaamse Regering van 27 november 2015 over de indiening en de afhandeling van de aanvraag van een budget voor niet rechtstreeks toegankelijke zorg en ondersteuning voor meerderjarige personen met een handicap en over de terbeschikkingstelling van dat budget.

In een derde bijlage worden de bedragen van de forfaits bepaald. De vermelde forfaits zijn berekend voor 220 dagen per kalenderjaar. Het forfait maal 220 is met andere woorden het maximale forfait dat één capaciteitseenheid per kalenderjaar kan genereren. Het basisbedrag van het forfait wordt jaarlijks geïndexeerd aan de hand van de gezondheidsindex. Er wordt ook rekening gehouden met een intresttoeslag gebaseerd op een annuïteitenlening op 25 jaar op basis van de OLO op 10 jaar verhoogd met een bancaire marge van 1,2%.

3 Artikelsgewijze toelichting

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1.

Dit artikel bevat de definities.

Toelichting bij enkele definities:

- Capaciteitseenheid: de plaats voor één gebruiker in de infrastructuur, zoals vermeld in het akkoord infrastructuurforfait, dit kan betrekking hebben op een plaats in een woning (woon- en dagondersteuning) of een plaats in een 'dagcentrum' (personen met enkel dagondersteuning).
- Project: de aanvrager vraagt een akkoord infrastructuurforfait naar aanleiding van een concreet investeringsproject. Een project wordt gedefinieerd als een geplande investering, zoals omschreven in het masterplan. Het kan met andere woorden niet gaan om een investering uit het verleden. Het project kan gaan om een nieuwbouw, een grondige verbouwing van een gebouw zowel op technisch als op functioneel vlak, een aankoop of een onrechtstreekse vorm van financiering (bv. via een huurovereenkomst met en een investering door een derde partij). Bij verbouwingen wordt het louter uitvoeren van maatregelen die worden beschouwd als (eigenaars)onderhoud of kleine aanpassingswerken niet beschouwd als een 'investeringsproject' (bv. schilderwerken, het installeren van wifi, ...). Het moet bij verbouwingen dus steeds gaan om grondige verbouwingswerken waarbij via de aanpak van gebouwschil, technische uitrusting, afwerking een vernieuwd gebouw wordt gerealiseerd dat voldoet aan de voorwaarden waaraan de infrastructuur dient te beantwoorden.

Hoofdstuk 2. Infrastructuurforfait

Afdeling 1. Toepassingsgebied

Artikel 2.

Dit artikel bepaalt dat een zorgaanbieder in aanmerking kan komen voor het toekennen van een infrastructuurforfait voor het ter beschikking stellen van aangepaste infrastructuur als hij ofwel woon- en dagondersteuning biedt aan een persoon met een handicap, ofwel enkel dagondersteuning.

Daarbij wordt bijkomend bepaald dat het moet gaan om zorgaanbieders die ofwel beschikken over een vergunning voor het aanbieden van niet-rechtstreeks toegankelijke zorg en ondersteuning, of dat zij vrijgesteld zijn van deze vergunning ingeval het gaat om erkende WVG voorzieningen (voor max. 15 personen) of de zogenaamde ouderinitiatieven (ook voor max. 15 personen). Voor het definiëren van deze uitzonderingen wordt verwezen naar het BVR van 24 juni 2016 houdende het vergunnen van aanbieders van niet-rechtstreeks toegankelijke zorg en ondersteuning voor personen met een handicap. Worden aldus uitgesloten van VIPA, de aanbieders van louter rechtstreeks toegankelijke zorg en de niet vergunde zorgaanbieders die niet vallen onder de bovenvermelde uitzonderingen.

Dit artikel bepaalt dat de uitbetaling van het infrastructuurforfait steeds binnen de beschikbare begrotingskredieten moet passen.

Artikel 3. bepaalt de voorwaarden waar de aanvrager moet voldoen.

1° De aanvrager dient een zorgaanbieder van niet-rechtstreeks toegankelijke zorg en ondersteuning te zijn zoals bepaald in het decreet houdende de persoonsvolgende financiering voor personen met een handicap en tot hervorming van de wijze van financiering van de zorg en de ondersteuning voor personen met een handicap.

2° De aanvrager dient te beschikken over een genotsrecht zoals bepaald in artikel 12 van het VIPA decreet en er mag geen ongeoorloofde verwantschapsband bestaan zoals bepaald in artikel 4.

3° Bij de aanvraag van een akkoord infrastructuurforfait moet de aanvrager, naar analogie met de werkwijze in de klassieke en alternatieve VIPA subsidiëring aantonen dat hij financieel in staat is om de kosten van het project, waarvoor het infrastructuurforfait wordt aangevraagd, te dragen zonder de continuïteit van de verstrekte dienstverlening in het gedrang te brengen. Het infrastructuurforfait wordt immers pas toegekend vanaf het jaar van de ingebruikname van de infrastructuur. In geval van huur zal de aanvrager niet de investeerder zijn, maar zal hij wel onrechtstreeks de kost van de investering moeten dragen. Daarbij wordt dan de financiële draagkracht van de voorziening bekeken voor het dragen van de huurkost gedurende de volledige looptijd van de huurovereenkomst.

In artikel 3 wordt ook een bepaling opgenomen om te voldoen aan de Europese regels rond staatssteun (DAEB).

Artikel 4.

Er mag geen verboden verwantschap bestaan tussen de aanvrager en de eigenaar van de grond of diegene die zakelijke rechten heeft op de grond waarop het project wordt voorzien. Dit om misbruiken in de praktijk te voorkomen. Met de loskoppeling van eigendom van de grond en van de infrastructuur moet er immers vermeden worden dat er subsidies worden toegekend aan rechtspersonen, die weliswaar een vergunde zorgaanbieder zijn, doch waarbij de vergoeding die deze rechtspersonen betalen aan derden voor het gebruik van de infrastructuur en/of de in dit verband geleverde prestaties onredelijk hoog zijn in verhouding tot de waarde van de door deze derden geleverde prestaties. In het bijzonder wordt gedacht aan het afleiden van subsidiegelden van exploitatierechtspersonen naar "verwante" of "verbonden" patrimoniumvennootschappen.

De aanvrager en de eigenaar van de grond waarop een project wordt voorzien of de aanvrager en de houder van de zakelijke rechten op de grond waarop een project wordt voorzien, worden geacht een ongeoorloofde verwantschapsband te hebben wanneer de eigenaar van de grond of de houder van de zakelijke rechten op de grond een natuurlijke persoon is of een vennootschap met rechtspersoonlijkheid met uitzondering van de coöperatieve vennootschap die erkend is door de Nationale Raad voor de Coöperatie, en indien de ene rechtstreeks of onrechtstreeks de bevoegdheid in rechte of in feite heeft om bij de andere een beslissende invloed uit te oefenen op de aanstelling van de meerderheid van de leden van het bestuursorgaan of op de oriëntatie van het beleid. Om de controle op deze voorwaarden te kunnen doen, moet het aanvraagdossier tot het bekomen van een akkoord infrastructuurforfait de daartoe vereiste bewijsstukken bevatten.

De regeling met betrekking tot de ongeoorloofde verwantschapsband is ontleend aan de VIPA-procedureregelingen (o.a. het BVR van 18 maart 2011 tot regeling van de alternatieve investeringssubsidies, verstrekt door het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden, artikel 4) en is dus bijgevolg geen nieuwe eis voor de sector. Er wordt wel geanticipeerd op het nieuwe vennootschapsrecht waarin het begrip van handelsvennootschap wordt opgeheven. Daarnaast wordt er een uitzondering voorzien voor de erkende coöperatieve vennootschap. Een erkende coöperatieve vennootschap wordt in haar winstuitkering reeds beperkt door de regels van de Nationale Raad van de Coöperatie die het dividend beperkt tot 6% van het kapitaal. Hierdoor wordt het risico van afleiding van overheidsmiddelen in belangrijke mate beknot. Bovendien laat die vennootschapsvorm ook bepaalde structuren toe waarbij er onvermijdelijk verwantschapsbanden bestaan. In de

praktijk is het immers mogelijk dat de ouders en familieleden zowel invloed wensen uit te oefenen op een coöperatieve met de infrastructuur als op de rechtspersoon die instaat voor de exploitatie. De keuze voor een coöperatie voor de infrastructuur kan ingegeven zijn omdat men het kapitaal wenst open te zetten voor de minderheidsaandeelhouders die van een beperkte winstuitkering kunnen genieten. Gezien de erkenning door de Nationale Raad voor Coöperatie is de dividenduitkering dan sowieso beperkt en bestaat er dus geen gevaar op afwenteling van de overheidsmiddelen.

In geval van een andere vennootschapsvorm of als natuurlijke personen de infrastructuur ter beschikking stellen, dient nagegaan te worden of er geen wederzijds beïnvloeding bestaat tussen de verstrekker van de infrastructuur enerzijds en de gebruiker van de infrastructuur anderzijds, via bvb. de Raad van Bestuur of een aandelenparticipatie. In die gevallen bestaat nog altijd het reële risico op een ongeoorloofde winstuitkering en afwenteling van overheidsmiddelen.

Artikel 5.

Dit artikel bepaalt de voorwaarden waaraan de projecten moet voldoen en moet blijven voldoen zolang er een infrastructuurforfait wordt uitbetaald. Dit veronderstelt dus een gedegen gebouwonderhoud vanwege de aanvrager, om te blijven voldoen aan de algemene en specifieke normen.

Artikel 5 wordt opgedeeld om de voorwaarden te bepalen naargelang de status van een project dat in aanmerking kan komen voor een akkoord:

- Projecten met al een goedkeuring in autofinanciering in de alternatieve financiering
- Projecten met al een ontvankelijke aanvraag voor het project bij het VIPA (voor *datum van de inwerkingtreding van dit besluit*)
- Projecten die nog ingediend moeten worden

1° de algemene bouwfysische, technische en kwalitatieve normen zijn voor alle projecten van toepassing. Met deze algemene normen worden in elk geval de volgende normen bedoeld:

- de regelgeving over de brandveiligheid;
- de regelgeving over de toegang van personen met een handicap tot gebouwen die toegankelijk zijn voor het publiek;
- de regelgeving over de eisen en handhavingsmaatregelen op het vlak van de energieprestaties en het binnenklimaat voor gebouwen en tot invoering van een energieprestatiecertificaat;
- de codex welzijn op het werk;
- de regelgeving over de stedenbouw en de ruimtelijke ordening;
- de regelgeving over de milieuvergunningen;

2° bepaalt de voorwaarden waaraan een project goedgekeurd in autofinanciering vóór *datum van de inwerkingtreding van dit besluit* dient te voldoen. Daarbij worden de specifieke gebouwnormen en VIPA criteria duurzaamheid opgelegd, zoals die van kracht waren bij de goedkeuring van het project in autofinanciering. Dezelfde voorwaarden zijn van toepassing op projecten met al een ontvankelijk dossier vóór *datum van de inwerkingtreding van dit besluit* bij het VIPA (3°). De redenering hierachter is dat de nieuwe normen niet bekend waren op het moment van de opmaak/indiening van de plannen. Voor nieuwe, nog in te dienen projecten zullen de gebouwnormen in bijlage 1 van toepassing zijn.

4° bepaalt de voorwaarden waar alle nieuw in te dienen projecten, al dan niet in autofinanciering in het nieuwe systeem, aan moeten voldoen. Met de minimumeisen en de voorwaarden op het vlak van comfort en gebruik van energie, water en materialen, vermeld in artikel 7, 10° wordt verwezen naar het MB duurzaamheid.

Voor de realisatie van het project, is een stedenbouwkundige vergunning of een omgevingsvergunning vereist of zijn aanzienlijke werken vereist. Deze voorwaarde wordt voorzien om er over te waken dat het steeds over grondige investeringen gaat. (5°)

Bijkomende voorwaarden worden geformuleerd waaraan een aankoop dient te voldoen. Het moet steeds gaan om een nieuwe verwerving voor de voorziening, niet een verkoop en terugkoop van een pand. De aankoop moet ook steeds gepaard gaan met een aankoop van de bijhorende grond, of het grondaandeel. (6°)

Een project kan enkel in aanmerking komen voor de toekenning van het infrastructuurforfait, indien er eerst een goedkeuring van de coördinatiecommissie is geweest. (7°)

Een laatste voorwaarde (8°) voor de instap in het nieuwe systeem is bijkomend dat er in de 20 jaar volgend op de ingebruikname van een infrastructuur die door het VIPA (of een rechtsvoorganger) werd gesubsidieerd voor dat zelfde project geen akkoord infrastructuurforfait kan worden gegeven. Er wordt bijkomend ingeschreven dat aan deze voorwaarde ook is voldaan indien men de subsidies volledig terugstort. Indien de verbouwing uit het verleden enkel brandveiligheidswerken betrof, is aan deze voorwaarde ook voldaan.

Afdeling 2. Procedure

Deze goedkeuringsprocedure is gebaseerd op de eerdere goedkeuringsprocedure onder de regelgeving van de vroegere alternatieve financiering (BVR van 18 maart 2011 tot regeling van de alternatieve investeringssubsidies, verstrekt door het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden) en is ook waar aangewezen gelijklopend aan de huidige klassieke procedure bij VIPA (BVR van 8 juli 1999 houdende de procedureregels inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden).

Artikel 6.

Dit artikel bepaalt de manier van indienen van de aanvraag.

Artikel 7.

Dit artikel bepaalt de samenstelling van een aanvraagdossier voor een aanvraag van een masterplan en het daarbij horende project.

Anders dan in de klassieke of alternatieve dossiersamenstelling, is hier expliciet een bepaling aan toegevoegd dat rekening houdt met het feit dat gezien de aard van financieringsbronnen zodanig verandert, het mogelijk kan zijn dat de wetgeving overheidsopdrachten niet meer van toepassing is op de aanvrager. Deze dient dit dan zelf aan te tonen in het aanvraagdossier (art 7 1° i)).

Om invulling te geven aan de visie op de zorginfrastructuur met omschrijving van de doelgroep(en) en capaciteit(en), wordt expliciet verwezen naar de zelfevaluatie die de voorziening moet uitvoeren zoals bepaald in artikel 47 van het BVR van 4 februari 2011 betreffende de algemene erkenningsvoorwaarden en kwaliteitszorg van voorzieningen voor opvang, behandeling en begeleiding van personen met een handicap *juncto* bijlage 3. Daarin zijn expliciet de rubrieken 'gebouwen en inrichting' en 'uitrusting' opgenomen. (art 7 6 a) 1))

Er wordt expliciet het bewijs gevraagd dat bij de opmaak van de plannen rekening is gehouden met het advies van het agentschap Toegankelijk Vlaanderen, Inter.

Ingeval de investering louter een aankoop bevat, zonder werkzaamheden, is een aanvraag vrijgesteld van het indienen van een kostenraming.

Indien het gaat om een nieuwe aanvraag in autofinanciering, is het financieel plan daarop afgestemd.

Artikel 8.

Artikel 8 regelt de vereenvoudigde aanvraag tot akkoord infrastructuurforfait voor projecten die al eerder een goedkeuring in autofinanciering hebben gekregen (§1) en voor projecten met al een ontvankelijke aanvraag bij het VIPA (§2). Hierbij wordt voor een aantal dossierstukken een actualisering gevraagd.

Artikel 9.

Dit artikel regelt de mogelijkheid om eerst een voorlopig akkoord infrastructuurforfait te vragen waarna een (definitief) akkoord infrastructuurforfait kan worden gevraagd. Zo is het bijvoorbeeld mogelijk om met een andere bouwformule de geplande investeringen te ontwerpen en/of bouwen en/of financieren en/of onderhouden (DBFM) dan de traditionele bouwformule om als aanvrager zelf het bouwheerschap op te nemen. In de eerste stap wordt het voorlopig akkoord gevraagd over het project dat de aanvrager in de markt zal zetten. Indien er fundamentele bezwaren zouden zijn t.o.v. het project en de projectaanpak, dan kan dit voor een eventuele aanbesteding al gesignaleerd worden aan de aanvrager. Aldus wordt vermeden dat er nodeloos veel energie zou worden gestoken in het afsluiten van het DBF(M)-contract. De aanvrager heeft dan meer zekerheid dat het project dat aan het voorlopig akkoord voldoet en dat hij in de markt zet, aan de gestelde vereisten kan beantwoorden. In de tweede stap - de aanvraag voor het (definitief) akkoord infrastructuurforfait - wordt het concrete voorstel van uitwerking van het project geëvalueerd.

Artikels 10-12.

De goedkeuringsprocedure met advisering en behandeling via de coördinatiecommissie verloopt naar analogie met de procedure alternatieve investeringssubsidies en de huidige klassieke VIPA-procedure.

Art. 12 §1 Binnen de 2 jaar na het akkoord dient de investeerder het bevel van aanvang tot de werken te geven of de akte te verlijden ingeval het gaat om een aankoop. Ook ingeval van onrechtstreekse financiering blijft deze bepaling gelden. Ingeval van overmacht kan de minister deze geldigheidstermijn, op gemotiveerd verzoek van de aanvrager, verlengen.

§2 Het akkoord infrastructuurforfait is normaliter een noodzakelijke voorwaarde om het bevel van aanvang tot werken te geven of de akte te verlijden ingeval dat het project een aankoop omvat en om in aanmerking te komen voor een infrastructuurforfait voor dat betreffende project.

Hierop worden volgende afwijkingen voorzien; voor projecten met al een goedkeuring in autofinanciering in de alternatieve financiering, voor projecten met een goedkeuring in autofinanciering in het nieuwe besluit en voor projecten die gestart waren met de werken na 11 januari 2016. Door de op dat moment ingevoerde dossierstop is er nl. binnen de sector het beeld ontstaan dat er geen betoelaging meer voorzien zou worden. Vanuit billijkheidsoverwegingen wordt de mogelijkheid voorzien dat voor dergelijke projecten alsnog een aanvraag kan worden ingediend.

§3 Er wordt een mogelijkheid voorzien om wijzigingen door te voeren aan een project dat al een akkoord infrastructuurforfait heeft, mits dit min. 90 dagen voor het bevel van aanvang wordt aangevraagd. De minister beslist over de wijzigingen aan het akkoord.

Artikel 13.

Er kunnen tijdens de uitvoering van de investeringswerkzaamheden steeds controles worden uitgevoerd door het VIPA of door personeelsleden die ter beschikking staan van het Fonds. Na de ingebruikname van de infrastructuur maakt het Fonds een opstartevaluatie. Hiertoe worden de nodige dossierstukken bepaald.

Artikel 14.

Eens in het bezit van een akkoord infrastructuurforfait kan de aanvrager in het kalenderjaar voorafgaand aan het jaar van ingebruikname van het project een aanvraag tot

opstartbeslissing indienen. De aanvraag bevat de ondertekende notulen van de vergadering van de bevoegde organen van de aanvrager met de beslissing om een infrastructuurforfait aan te vragen en met de geplande datum van ingebruikname. Ingeval dit niet eerder bezorgd werd aan het fonds, wordt bij de aanvraag tot opstartbeslissing het bewijsstuk toegevoegd dat men beschikt over een genotsrecht zoals vermeld als voorwaarde in dit besluit. Hierbij wordt daarbij uitspraak gedaan over de vormvereisten conform het gemeen recht. Bij aankoop bijvoorbeeld zal een authentieke akte nodig zijn (ook bij erfpacht, opstal, huur voor meer dan 9 jaar, ...). Bij een terbeschikkingsovereenkomst of een gebruiksovereenkomst kan een geregistreerde onderhandse akte (overeenkomst). Het gevolg en het voordeel hiervan is dat deze onderhandse akte juridisch een vaste datum verkrijgt tegenover derden. Dit wil zeggen dat zowel het bestaan van de akte als de datum die de akte draagt, niet meer door andere personen betwist kunnen worden en dit vanaf de dag van de registratie. Akten die een rechtshandeling bevatten die niet specifiek getarifeerd is en die ter registratie worden aangeboden (alhoewel dat niet verplicht is), zijn onderworpen aan het algemeen vast registratierecht van 25 euro.

Artikel 15.

Dit artikel regelt de opstartbeslissing over de toekenning van het infrastructuurforfait. De Minister beslist over het opstarten van het toekennen van het infrastructuurforfait en baseert zich daarbij op de opstartevaluatie opgemaakt door het Fonds. De aanvrager wordt hiervan op de hoogte gebracht.

Voor de projecten met een goedkeuring in autofinanciering die al in gebruik zijn genomen, kan de minister tegelijkertijd beslissen over het akkoord infrastructuurforfait en de opstartbeslissing nemen.

Artikel 16.

Het infrastructuurforfait wordt na de ondertekening van de opstartbeslissing jaarlijks door het Fonds vastgelegd en uitbetaald. Het bedrag wordt jaarlijks vastgesteld door de leidend ambtenaar van het Fonds. De berekening wordt meegedeeld aan de aanvrager die de mogelijkheid heeft daartegen bezwaar aan te tekenen.

Artikel 17.

Dit artikel bepaalt in §1 welke stukken jaarlijks tijdens de werken aan het VIPA moeten bezorgd worden of ter beschikking moeten gehouden worden en al of niet op vraag van het Fonds worden bezorgd. §2 bepaalt op gelijkaardige wijze de stukken die na de ingebruikname ter beschikking dienen gehouden te worden of op verzoek van het Fonds moeten worden bezorgd.

Artikel 18.

Dit artikel regelt de evaluatie na de ingebruikname van de infrastructuur. Deze regeling is gelijkaardig aan de eerdere procedure alternatieve investeringssubsidies en aan de huidige klassieke VIPA-procedure. De evaluatie wordt voorzien minstens 1 jaar na ingebruikname. De evaluatie heeft minstens betrekking op het bouwproces, de kostprijsevolutie, de gebruiksgegevens en de gebruikerstevredenheid, en ze wordt uitgevoerd op basis van een model dat het Fonds ter beschikking stelt.

Afdeling 3. Berekening en toekenning

Artikel 19.

De toekenning van het infrastructuurforfait start vanaf de datum van ingebruikname van de infrastructuurforfait. De aanvrager dient de ingebruikname onmiddellijk mee te delen aan het Fonds.

Artikel 20.

Dit artikel regelt de eventuele melding en of goedkeuring van wijzigingen in de identiteit van de aanvrager of van eigenaar of de houder van de zakelijke rechten op de grond waarop het project werd gerealiseerd, en de te nemen stappen bij stopzetting van de activiteiten van de aanvrager.

Artikel 21.

Dit artikel bepaalt de modaliteiten voor de bepaling van bezetting die maximaal in aanmerking kan komen en bijgevolg de uitbetaling van het forfait. Dit artikel geldt niet voor het jaar van ingebruikname zelf en het jaar daaropvolgend. Dan is artikel 23 van toepassing.

De jaarlijkse 'foto' van de bezetting van de capaciteitseenheden, het verslag genoemd, wordt uiterlijk op 31 januari van het daaropvolgende jaar aan het VAPH bezorgd. Dit geeft de aanvrager een maand de tijd om dit op te maken. De minister bepaalt verder de wijze waarop het gebruik wordt aangetoond.

Het verslag zal een weergave zijn van de gebruikers ingedeeld in de zorggroepen zoals bepaald in bijlage 2 en hun bezettingsdagen. In de rechtstreeks toegankelijke hulp is de zorgzwaarte niet gekend; daar wordt steeds uitgegaan van een zorgzwaarte van een gebruiker uit zorggroep 2 (residentieel). Hierbij bepaalt de sectorale regelgeving reeds het maximaal aantal dagen per jaar dat een persoon hiervan gebruik kan maken.

Er wordt een proportionele verhouding toegepast indien de capaciteitseenheden worden bezet door gebruikers uit verschillende zorggroepen.

Het forfait op jaarbasis is omgezet naar een forfait op basis van 220 bezettingsdagen. De 220 dagen is bepaald door het niet in rekening brengen van de weekends en 8 weken afwezigheid per jaar.

In het jaar van ingebruikname van de capaciteitseenheid wordt het maximale aantal in aanmerking te nemen bezettingsdagen proportioneel verminderd. Stel een project wordt in gebruik genomen op 15 augustus. Er zijn dat kalenderjaar nog 138 kalenderdagen over. Dit wordt omgezet naar het aantal bezettingsdagen op basis van 220 dagen: 138 dagen van 365 dagen is 38%. 38% van 220 dagen is 83 dagen. Men kan met andere woorden voor max. 83 dagen een forfait ontvangen dat eerste jaar van ingebruikname.

Daarnaast wordt een tegemoetkoming voorzien om kortdurige leegstand tussen verschillende cliënten op te vangen tot maximaal twee maanden. Dit wordt afgestemd op de bepalingen in de sectorale regelgeving. Eén capaciteitseenheid kan hierbij natuurlijk maar één geregistreerde bezetting per dag kennen. Voor de rechtstreeks toegankelijke hulp wordt – gegeven de frequentere wissels van cliënten – enkel gewerkt met de werkelijke aanwezigheidsdagen.

Artikel 22.

Dit artikel bepaalt de modaliteiten tot toekenning infrastructuurforfait voor het jaar van ingebruikname zelf en het jaar daaropvolgend. Hierbij wordt een aangenomen bezetting van 90% van de maximale capaciteit zoals vermeld in het akkoord infrastructuurforfait (of eventueel het gewijzigde akkoord infrastructuurforfait) genomen, en volgens de doelgroep van groep 2 ingeval van verblijfsfuncties en groep 5 ingeval van dagbesteding.

Indien de aanvrager kan aantonen dat de effectieve bezetting hoger ligt (door een hogere bezettingsgraad dan de aangenomen 90%, of een bezetting door een zwaardere zorggroep) via de berekening van het geaggregeerd infrastructuurforfait, kan het Fonds het jaar volgend daarop een supplement bepalen.

Artikel 23.

Dit artikel beschrijft de verschillende forfaits die van toepassing kunnen zijn afhankelijk van de zorggroep, het type van overeenkomst die de gebruiker heeft, en bij verblijfsfunctie welke

functie het project inhoudt. Indien er een aangepaste woning in het project zit, is het deelforfait wonen van toepassing, eventueel aangevuld met het deelforfait collectieve en zorglokalen indien deze lokalen voor deze gebruiker binnen een totale aangepaste woon-en zorgomgeving beschikbaar zijn. Dit behoort tot een kwalitatieve beoordeling.

Indien het project voor gebruikers enkel de collectieve en zorglokalen realiseert (activiteitenlokalen, therapielokalen, collectieve was-, eet- en kookgelegenheden (niet horende bij de woning) en polyvalente ruimten), kan het deelforfait collectief en zorglokalen al opgestart worden, eventueel verlaagd in verhouding tot het aanvaarde aandeel voor dit type van lokalen. Dit aanvaarde aandeel is via analyses van projecten vastgesteld op 16.5 m² bruto-oppervlakte per gebruiker.

Voor personen met enkel dagbesteding zijn de deelforfaits dag bepaald, en is er per zorggroep (4 of 5) een min. m² aantal bruto-oppervlakte voorzien om een mogelijke meer dan 100% subsidiering te voorkomen.

Voor gebruiker van rechtstreeks toegankelijke hulp kan een forfait ontvangen worden voor de functie verblijf, beperkt in tijd, intensiteit en frequentie conform artikel 1, 7, van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 betreffende rechtstreeks toegankelijke hulp voor personen met een handicap, en waarvoor de persoon met een handicap geen aanvraag tot ondersteuning bij het agentschap moet indienen, of de rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening, vermeld in artikel 2, §1, 47°, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp.

Artikel 24.

Dit artikel bepaalt dat het Fonds het infrastructuurforfait van een jaar x, op basis van de geverifieerde gegevens zoals aangeleverd in art 20, uitbetaalt ten laatste op 31 december van het jaar x+1.

Artikel 25.

Dit artikel stipuleert een verplichting voor de aanvrager aan wie een infrastructuurforfait wordt uitbetaald.

Hoofdstuk 3. Toezichtregeling

Artikel 26 - 30.

De artikels bevatten de toezichtsregeling. Zie onder 8. Advies van de Raad van State.

Hoofdstuk 4. Wijzigingsbepaling

Artikel 31. Dit artikel bepaalt een toevoeging aan het VIPA-sectorbesluit voor personen met een handicap waardoor de toepassingsgebieden van beide besluiten afgelijnd worden.

Hoofdstuk 5. Slotbepaling

Artikel 32. Behoeft geen verdere toelichting.

Bijlage 1 – Bouwfysische, technische en kwalitatieve normen

Hoofdstuk 1: Algemeen

Allereerst worden normen met betrekking tot alle type van projecten geformuleerd, deze zijn dus van toepassing voor alle type van projecten binnen het forfaitair systeem.

Artikel 1. Algemene voorwaarden

Artikel 1 bevat een reeks algemeen geformuleerde normen, die een aantal basisprincipes opleggen.

6° en 7° Deze vereisten worden ruim bekeken, niet enkel de aspecten van louter het mogelijk kunnen zijn in de infrastructuur van bepaalde zorghandelingen, maar ook aspecten zoals het juist positioneren van lokalen t.o.v. elkaar i.f.v. adequaat toezicht (bv. lokaal voor de inslapende nachttoezichter dichtbij de kamers).

4° De vlotte bereikbaarheid met het openbaar vervoer is voor vele gebruikers en hun bezoekers een meerwaarde. In eerste instantie dient de keuze van de ligging van een project daar rekening mee te houden. Een afwijking kan eventueel aangevraagd worden, ingeval men al een projectlocatie heeft, en de realisatie van de goede bereikbaarheid niet haalbaar blijkt, mits aantoonbare inspanningen van de aanvrager om deze samen met externe partners te realiseren (bv. vervoermaatschappij). Omwille van de afhankelijkheid van het aanbod en de mogelijkheden, is dit niet steeds realiseerbaar.

8° regelt dat ook na gebruik de infrastructuur goed onderhouden en volgens de goede huisvaderprincipes dient beheerd te worden.

Artikel 2.

Om de garantie te hebben op de integrale toegankelijkheid en universal design van de gebouwen (zowel de gemeenschappelijke als de individuele kamers en het sanitair, zie ook art 9 4°) én de directe omgeving wordt het advies inzake toegankelijkheid en Universal design van het agentschap Toegankelijk Vlaanderen verplicht gemaakt, zoals aangeboden binnen de dienstverlening van dit agentschap.

Er wordt vanuit gegaan dat dit van in het begin van het traject wordt meegenomen als basisprincipe, maar ook dat dit doorheen de ontwerp- en bouwfases blijvend aandacht krijgt. Bij een verbouwing kan het voorkomen dat het niet steeds mogelijk is om een totaal integraal toegankelijk gebouw te realiseren. Hier wordt het nodige gedaan om een maximale toegankelijkheid te realiseren.

Artikel 3.

Hierin worden normen geformuleerd betreffende de "specifieke ruimten", opnieuw voor alle projecten. Er worden een aantal ruimten opgenoemd waarover men dient te beschikken:

- Een eigen keukenfaciliteit per woon- of leefgroep.
- Voldoende bergruimte (ook voor het bergen en opladen van eventuele hulpmiddelen)
- Voldoende dagbestedingslokalen,
- Voldoende aangepaste ruimte voor therapie
- Een ontmoetingsruimte
- Voldoende medewerkerslokalen.

Specifiek wordt ook een norm opgenomen met bepalingen waaraan een ruimte tijdelijke afzondering, te verstaan als een specifiek ingerichte ruimte die gebruikt wordt voor het opsluiten van een patiënt die een ernstig gevaar vormt voor zichzelf en/of anderen en met de bedoeling probleemgedrag te controleren.

Hierop kan eventueel een gemotiveerde afwijking op worden aangevraagd, waarbij de beoordeling zal gestoeld zijn op de mate waarin een gelijkwaardige kwaliteit gerealiseerd kan worden en veiligheid van de hulp- en dienstverlening kan gegarandeerd zijn.

Artikel 4-6.

Er worden normen voorzien betreffende de circulatie, de buitenruimte, de uitrusting en inrichting van toepassing op alle type van projecten.

Specifieke toelichting bij:

Art. 4 1°. De aangepaste lift is steeds minimaal een lift die voldoet aan de bepalingen in de stedenbouwkundige verordening toegankelijkheid. Deze laat qua afmetingen immers toe dat een rolstoelgebruiker en een begeleider samen in de lift kunnen. Echter, indien uit de noden van de doelgroep blijkt dat liggend vervoer, al dan niet met brancard of bedden, kan voorkomen, dan dient de grootte van de lift daaraan aangepast te zijn.

Art. 4 4° de deuren zijn voldoende breed en hoog. De breedte is steeds minimaal de breedte opgelegd in de stedenbouwkundige verordening toegankelijkheid, zijnde na afwerking een vrije en vlakke doorgangsbreedte van min. 90cm. Echter indien bijvoorbeeld beddenvervoer nodig is, of de persoon verplaatst zich in een elektrische rolwagen, is een aangepaste deurbreedte aangewezen. In die gevallen is een vrije doorgangsbreedte van min. 120 cm aangewezen.

Bij de hoogte van de deuren dient men rekening te houden met de hoogte van eventuele hulpmiddelen (tilliften).

Art. 5 2° Bij de oppervlakte van de buitenruimte (3m²/gebruiker) kan de oppervlakte van de voor de gebruikers toegankelijke terrassen worden geteld.

Art. 6 1° en 2° De volledige installatie van een toezicht- en oproepsysteem in elke kamer is geen noodzaak, wel dat het gebouw daartoe uitgerust wordt en dat het, afhankelijk van de noden/behoefte van de gebruiker, steeds geïnstalleerd kan worden. Ook de installatie van een permanent oproepsysteem in het sanitair is niet algemeen verplicht, maar de noodzaak ervan moet blijken uit de doelgroepanalyse. Het voorzien van de nodige basisinstallatie maakt dat het gebouw naar de toekomst toe ook flexibel inzetbaar is.

Artikel 7. Gebruikerscomfort

§1 bevat een reeks normen die het comfort van de gebruiker op vlak van binnenmilieu (daglicht, lucht, verlichting, verwarming, oververhitting, verblinding, enz.) regelen.

Specifieke toelichting bij:

§1 7° Om een ongehinderd zicht als zittend naar buiten te realiseren, houdt men best ook rekening met de onderverdeling van de ramen; deze worden best vermeden tussen de 85cm en 150cm.

§1 14° Het gebouw is zo geconcipteerd dat er geen lawaaihinder is voor gebruikers: hierbij wordt rekening gehouden in het concept en de uitvoering. Aangepaste maatregelen worden toegepast. Het akoestisch comfort kan bestaan uit verschillende aspecten:

- luchtgeluidsisolatie tussen ruimten
- contactgeluidsisolatie tussen ruimten
- de zaalakoestiek in ruimten (geluidabsorptie in ruimten)
- het geluid van technische installaties
- de luchtgeluidsisolatie van de gevel.

§2 - §5 bevat een reeks normen die bijkomende voorwaarden opleggen naargelang de doelgroep, of aard van de beperking. Dit om een verdere garantie te hebben op de aangepastheid van de infrastructuur aan deze specifieke behoeften. Dit gaat om normen voor personen met een spraak- of hoorstoornis (§2), met een visuele beperking (§3), met een motorisch beperking (§4) en voor personen uit zorggroep 1 (§5).

Hoofdstuk 2 : Gebouwen bestemd voor woonondersteuning

Aanvullend op de normen uit Hoofdstuk 1 worden specifieke normen voor de verblijfsfunctie opgenomen.

Artikel 8.

Dit bevat een reeks basisprincipes voor woonprojecten, nl. de kleinschalige en inclusieve opzet, de nadruk op de autonomie van de woontiteiten (ingeval er meerdere gerealiseerd worden, of aanwezig zijn). Het benadrukken van de autonomie kan via aparte gebouwen, met bijvoorbeeld eigen huisnummers en brievenbussen, aparte ingangen per woontiteit, de architecturale vormgeving, enz. Er wordt ook opgelegd dat het project de principes van scheiden van wonen en werken dient te realiseren. Het 'naar een werkplek of dagbestedingsplek gaan' en terug naar huis komen, maakt een 'genormaliseerde' woon- en leefomgeving. Daarbij is uiteraard de goede bereikbaarheid tussen deze verschillende plekken essentieel.

Voor sommige doelgroepen in de zware zorg zal een inclusieve setting niet steeds haalbaar zijn. In die gevallen kan de aanvrager een gemotiveerde afwijking op deze normen aanvragen. Hierbij kan inclusie ook op een andere manier inhoud gegeven worden, door bijvoorbeeld bepaalde ruimten op de campus/setting open te stellen voor derden, of actief beleid voeren om derden te betrekken bij activiteiten. Op die manier kan de samenleving op het campusleven betrokken worden.

Artikel 9 bevat een reeks normen waar de kamers en het individueel sanitair aan dienen te voldoen.

1° Naar oppervlaktenormering nemen we een norm over uit de erkenningsnormering van de woonzorgcentra, waarbij er gesteld wordt dat elke bewoner over min. 30m² aan netto-oppervlakte voor de dagelijkse verblijfsruimten in de woning dient te beschikken. Die oppervlakte omvat de kamer van de gebruiker, inclusief de individuele sanitaire cel, de gemeenschappelijke zit- en eetruimten, de voor de gebruikers toegankelijke keuken en de gemeenschappelijke sanitaire ruimten voor gebruikers. De gangen, technische ruimten en specifieke therapielokalen worden hier niet bij geteld.

Deze norm regelt de garantie op een minimale grootte van verblijfsruimten per gebruiker, ongeacht welk woonconcept er gerealiseerd wordt. Als er een kleinere kamer wordt voorzien, is er een grotere gemeenschappelijke leefruimte nodig. Of omgekeerd, als er een grotere kamer wordt voorzien, kan er een kleinere leefruimte voorzien worden. Zowel voor kamers als leefruimte is er in de normering een ondergrens voorzien.

2° Hierbij wordt als basis gesteld dat er enkel nog individuele kamers kunnen voorzien worden, het voorzien van tweepersoonskamers of meerpersoonskamers is met andere woorden niet meer toegelaten.

3°-4° De minimaal vereiste grootte van de kamers is 16m² netto (exclusief de oppervlakte voor sanitair), met individueel sanitair met een douche, toilet én lavabo. Bij de kameroppervlakte kunnen ook de persoonlijke kasten worden geteld die in de gang worden voorzien omwille van bv. veiligheidsaspecten.

In uitzonderlijke gevallen, en om rekening te kunnen houden met de behoeften van de zware zorgdoelgroepen, is er een afwijkmogelijkheid voorzien op deze basisvereisten voor de kamer. Het gaat daarbij om personen voor wie de kamer weinig meerwaarde heeft als verblijfsruimte, en het merendeel van de tijd in de gemeenschappelijke ruimten doorbrengen. Daarbij worden 2 ondergrenzen vastgesteld:

- de grootte van de kamer kan niet kleiner zijn dan 12m² (excl. sanitair)
- er moet steeds een individuele lavabo met warm en koud stromend water kunnen voorzien worden;

Ingeval van een afwijking op het basismodel, moet kunnen aangetoond worden dat een functionele inrichting van de kamer steeds mogelijk is (plaatsing bed, kast, enz.), dat er steeds voldoende ruimte is voor het gebruik van de nodige hulpmiddelen en er ruimte is voor privaat bezoek in de kamer.

Om de flexibiliteit en duurzaamheid van de kamers te verhogen naar andere gebruikers, wordt aan de aanvragers aangeraden om een lange termijn visie te ontwikkelen, en niet enkel kamers/sanitair te ontwerpen i.f.v. de huidige doelgroep of bewoners, maar bijvoorbeeld de nodige ruimte en leidingen te voorzien zodat kamers achteraf terug naar het basismodel kunnen worden gebracht. Universal design is hierbij de leidraad. Dit is dan ook een bijkomend argument zijn in de beoordeling van een eventuele afwijking.

5° Alle kamers inclusief het sanitair zijn integraal toegankelijk. Met deze bepaling wordt ook de woonomgeving principieel integraal toegankelijk gemaakt.

8° Het ontwerp dient rekening te houden met verschillende inrichtingen van de kamer. Dit heeft ondermeer een impact op plaatsing van lichtknoppen, stopcontacten edm.

Artikel 10 bevat normbepalingen betreffende het gemeenschappelijke sanitair. Er wordt op vlak van aantallen gemeenschappelijk sanitair rekening gehouden met het al of niet voorzien van individueel sanitair. Indien dit voorzien is, wordt de ratio van gemeenschappelijk sanitair verlaagd van 1:5 naar 1:10.

Artikel 11 bevat bepalingen voor gemeenschappelijke ruimten. Daarbij wordt een tweeledige eis opgelegd aan de gemeenschappelijke zit- en eetruimte, namelijk dat ze groot genoeg dient te zijn zodat alle gebruikers er gelijktijdig van kunnen gebruik maken én dat er minimaal 4m²/gebruiker moet voorzien worden. Eventuele therapie- of activiteitenlokalen kunnen in de nabijheid voorzien worden, maar ze moeten afsluitbaar zijn zodat er geen geluidsoverlast is.

Op deze normen kan mits motivatie een afwijking worden voorzien, bijvoorbeeld bij een project voor studio-wonen. De verblijfsruimten in de studio zullen dan min. 30m² moeten bedragen, zie ook artikel 9 7°.

Hoofdstuk 3 Gebouwen bestemd voor dagondersteuning

Artikel 12 Aanvullend op de algemene normen uit Hoofdstuk 1, zijn ook normen specifiek voor gebouwen voor gebruikers met louter dagondersteuning opgenomen.

Artikel 13

Elke afwijking zoals bepaald in de opgesomde artikels, moeten duidelijk en gemotiveerd worden voorgelegd aan het Fonds. Een afwijking kan enkel worden toegestaan indien het alternatieve voorstel de kwaliteit en de veiligheid van de hulp- en dienstverlening voldoende gegarandeerd blijven. Voor het beoordelen van functionele afwijkingen zal het Fonds een beroep doen op het advies van het functioneel bevoegd agentschap en de Zorginspectie.

Bijlage 2 Zorggroepen

Enig artikel

Een tweede bijlage bevat de indeling van de zorggroepen op basis van de aard van hun ondersteuning (al dan niet verblijf en dag, of enkel dag), en de waarden van de parameters begeleidingsintensiteit (B-waarden) en permanentie (P-waarden), vastgesteld met het zorgzwaarte-instrument³.

Voor personen waarbij deze zorgzwaarte nog niet werd vastgesteld, kunnen de waarden gebruikt in de transitie van personen met een handicap gebruikt worden (BVR van 24 juni 2016).

Gebruikers met een rolstoelafhankelijkheid binnenshuis hebben, ongeacht hun zorgzwaarte, nood aan een basis aangepaste woon- en zorgomgeving. Zij worden ondergebracht in zorggroep 1 of 2 (voor woonondersteuning) of zorggroep 4 (voor enkel dagondersteuning). De Minister bepaalt de manier waarop dit zal worden vastgesteld.

Een aparte zorggroep werd vastgesteld voor de personen met een handicap met ernstige gedragsproblemen (zijnde zorggroep 1), waarbij de Minister de aanvullende voorwaarde bepaalt om in deze zorggroep te worden ondergebracht.

De tabel toont de opdeling van gebruikers volgens hun type van ondersteuning, en hun BP waarden in de verschillende zorggroepen.

- Zorggroep 1: Woon-én dagondersteuning - aangepaste woon- en zorgomgeving "intensief" met bijkomende ernstige gedragsstoornissen
- Zorggroep 2: Woon-én dagondersteuning - aangepaste woon- en zorgomgeving "intensief"
- Zorggroep 3: Woon-én dagondersteuning - aangepaste woon- en zorgomgeving "basis"
- Zorggroep 4: Enkel dagondersteuning, aangepaste zorgomgeving "intensief"
- Zorggroep 5: Enkel dagondersteuning, aangepaste zorgomgeving "basis"

Bijlage 3 Deelforfaits

Vertrekkend vanuit de basisuitgangspunten, is de forfaitaire tussenkomst bepaald op basis van de 'bovengebruikelijke' kost, die handicapgerelateerd is en die niet kan verhaald worden op woon- en leefkosten van personen met een handicap, en niet in organisatiegebonden kosten kunnen worden ingepast, want ze zijn gebruikersgericht.

Bij de bepaling werden 2 componenten van 'bovengebruikelijke kost' beschouwd:

- Bovengebruikelijke (handicapgerelateerde) oppervlakte: een ruimere woning omwille van het gebruik van hulpmiddelen, specifieke therapieruimtes of activiteitenlokalen ...
- Bovengebruikelijke (handicapgerelateerde) meerkost door bv robuustere afwerkingsmaterialen, specifieke zorguitrusting met hef- en tilapparatuur, hoog-laagbaden, verzorgingsbedden, of meerkost verbonden aan het collectief wonen (maatregelen legionella, brandveiligheid, ...)

Infrastructuur die organisatiegebonden is maar niet rechtstreeks in functie van de persoon met een handicap staat, wordt niet meegenomen, bv. burelen of vergaderzalen.

Vertrekkende vanuit de verschillende zorggroepen en de analyse van de bovengebruikelijke kost via maatregelen zoals hierboven beschreven zijn de verschillende deelforfaits bepaald. Voor de zorggroepen in de forfaits dag is een benadering van 60% van de bouwkost genomen, met verschillende grootten van dagcentra als vertrekbasis.

---

³ zie artikel 1, 24° van het besluit van de Vlaamse Regering van 27 november 2015 over de indiening en de afhandeling van de aanvraag van een budget voor niet rechtstreeks toegankelijke zorg en ondersteuning voor meerderjarige personen met een handicap en over de terbeschikkingstelling van dat budget.

De basisforfaits worden jaarlijks geïndexeerd aan de afgevlakte gezondheidsindex. Daarnaast wordt een forfaitaire intrestvergoeding voorzien, berekend op basis van de gemiddelde OLO-rente op 10 jaar verhoogd met 120 basispunten (1,2%). Die intrestvergoeding geldt per project voor een duur van 25 jaar. Die intrestvergoeding mondt uit in een totale % intresttoeslag die overeenstemt met de verhouding van de intrest die over een periode van 25 jaar voor een annuïteitenlening wordt betaald ten opzicht van de hoofdsom van de lening.

Gelet op de huidige OLO van 0,95% en een bancaire marge van 1,2%, werd uitgegaan van een intrestvoet van 2,15%. Dit resulteert in een intresttoeslag van 30% en werd bepaald volgens volgende annuïteitenformule:

$$\text{intresttoeslag} = \frac{2,15\% \times 25}{1 - \frac{1}{(1+2,15\%)^{25}}} - 1 = 30\%$$

Die intresttoeslag wordt berekend op het geïndexeerde basisbedrag dat van toepassing is in het jaar van ingebruikname en blijft daarna op hetzelfde peil. De % intresttoeslag zal eventueel in functie van de gewijzigde intrestvoeten kunnen gewijzigd worden door de Vlaamse Regering.

Voorbeeld: voorziening heeft in zorggroep 1 recht op de deelforfaits "woonondersteuning" en "collectieve en ondersteunende zorglokalen". De ingebruikname is in 2019.

Gezondheidsindex december 2017 = 107; gezondheidsindex december 2018 = 109,6; december 2019 = 111. Hoeveel bedraagt het forfait in het jaar van ingebruikname (2019) en het jaar daarop?

Deel basisbedrag dat elk jaar wordt geïndexeerd (deel A):
(basisbedrag) * (AGI n-1/AGI 2017):

Voor 2019: (€9,29 + €7,38) * (109,6/107) = €17,08.
Voor 2020: 16,67 * (111/107) = €17,29.

Die component van het forfait wijzigt dan elk jaar.

Deel basisbedrag waarop intrest wordt berekend (deel B):

Basisbedrag₁ = basisbedrag * (AGI 2018 / GI 2017) =
(€9,29 + €7,38) * (109,6/107) = €17,08.
Dit bedrag vormt de basis voor de intrestberekening.

De intresttoeslag in euro bedraagt dan: 30% * €17,08 = €5,12

Totale forfait voor:

2019: €17,08 + €5,12 = €22,2
2020: €17,29 + €5,12 = €22,41

2. WEERSLAG VAN HET VOORSTEL OP DE BEGROTING VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP

1 Financiële weerslag van het voorstel

Berekening op kruissnelheid

Een berekening op kruissnelheid is toegevoegd in onderstaand schema. Dit zou betekenen dat alle personen met een handicap ingekanteld zijn in het nieuwe systeem.

Cijfers zijn gebaseerd op een inschatting van het aantal gebruikers in de verschillende zorggroepen op basis van de cijfers uit de simulatietool transitie naar PVF. Hierbij wordt geen rekening gehouden met eventuele groei. De personen met een rolstoelafhankelijkheid in huis zijn ook niet opgenomen in de aantallen, aangezien hiervoor geen cijfers beschikbaar zijn. Er werd rekening gehouden met een intresttoeslag van 25%, gebaseerd op een intrestpercentage van 1,8% (OLO 0,6% + 1,2% bancaire marge). Die intresttoeslag stemt overeen met de verhouding van het totaal van intrestbetalingen voor een annuïteitenlening ten opzichte van de hoofdsom.

BEREKENING KRUISSNELHEID				
	prijs per bezettingsdag*	prijs per jaar	aantal PH	budget
Zorggroep 1	€ 20,85	€ 4 586,16	905	€ 4 151 851
Zorggroep 2	€ 15,32	€ 3 371,44	8 148	€ 27 469 452
Zorggroep 3	€ 13,29	€ 2 922,89	7 677	€ 22 439 016
			16 730	€ 54 060 319
Zorggroep 4	€ 11,38	€ 2 504,20	706	€ 1 767 965
Zorggroep 5	€ 7,59	€ 1 669,47	1935	€ 3 230 418
			2 641	4 998 384
totaal				59 058 703

* berekend op 220 dagen per jaar, incl.
intrestcomponent

Berekening 2018

VIPA verleende reeds het akkoord aan een aantal dossiers via de procedure autofinanciering. De inkanteling van deze dossiers in het forfaitair systeem worden geraamd op maximaal 2,8 miljoen euro, waarvan voor maximaal 1,4 miljoen euro al in 2018 in gebruik is. De uitgaven 2018 kunnen niet hoger liggen dan de kost van deze dossiers, aangezien in de andere gevallen de werken nog dienen gestart te worden en het forfait pas bij ingebruikname opgestart wordt.

2 Begroting.

De forfaits zullen toegekend worden vanuit de begroting VIPA. De minister kan slechts een akkoord geven voor het verlenen van een infrastructuurforfait indien daar binnen de in het uitgavendecreet voorziene machtiging nog ruimte toe is. Deze decretale machtiging zal worden bepaald vanaf de begrotingsaanpassing 2018. De budgettaire weerslag op kruissnelheid kan zich dus pas op lange termijn voordoen.

De jaarlijkse budgettaire weerslag zal opgevangen worden binnen de beschikbare beleids- en betaalkredieten van VIPA.

3 Advies van de Inspectie van Financiën:

Het gunstig advies van de Inspectie van Financiën werd verleend op 31 november 2017.

4 Begrotingsakkoord

Het begrotingsakkoord werd verleend op 9 februari 2018 en vermeld volgende voorwaarden:

- De intrestcomponent vervat in het infrastructuurforfait op forfaitaire basis wordt berekend en door de Vlaamse Regering wordt vastgesteld. Dit geldt ook voor eventuele latere aanpassingen;

Hieraan werd tegemoet gekomen.

- De forfaits ten gepaste tijde en op regelmatige basis geëvalueerd worden en te allen tijde gewijzigd kunnen worden door de Vlaamse Regering;
- In de nota aangetoond wordt dat het voorstel de ESR-toets doorstaat en dit in een apart luik van de nota wordt opgenomen conform het Huishoudelijk reglement van de Vlaamse Regering;

Hieraan werd tegemoet gekomen.

- De budgettaire weerslag vanaf begrotingsaanpassing 2018 verder verduidelijkt wordt alsook een afdoend compensatiemechanisme op de klassieke financiering van VIPA voorzien wordt. Zo dient de budgettaire weerslag te worden opgevangen binnen de begroting voorziene investeringskredieten VIPA. Om rekening te houden met de vertraagde opstart van betaalkredieten wordt een buffer voorzien binnen het vastleggingskrediet in de klassieke financiering VIPA in het jaar X ten bedrage van:
  - 75% van de verwachte stijging in forfaits in het jaar x+1 t.o.v. jaar x
  - 60% van de verwachte stijging in forfaits in het jaar x+2 t.o.v. jaar x+1

Hieraan wordt tegemoet gekomen.

3. ESR-TOETS

De esr-weerslag van de ontworpen forfaits is gelijk aan de budgettaire weerslag zoals bepaald in hoofdstuk 2.

Er werd voor deze ontwerpregelgeving geen formele adviesvraag bezorgd aan het Instituut voor de Nationale Rekeningen. Op 8 oktober 2015 verleende het INR echter reeds een formeel advies over het nieuw ontworpen financieringsmechanisme voor de infrastructuur in de woonzorgcentra. De principes die toen aan het INR werden voorgelegd worden in het advies als volgt benoemd:

- De instellingen dienen om in aanmerking te komen voor het forfait per woongelegenheden het voorwerp uit te maken van een bestaande exploitatie en dus erkend zijn. Het gaat om forfaits van onbepaalde duur die worden uitbetaald zolang de woongelegenheden effectief is bewoond. De Vlaamse Gemeenschap vraagt tevens wat het effect zou zijn van forfaits voor een bepaalde duur.

- Ten behoeve van de budgettaire beheersbaarheid zou de instap in het systeem initieel worden gekoppeld aan het effectief realiseren van een investering, waardoor de uitrol

geleidelijk kan gebeuren. In principe wordt vanaf ingebruikname een forfaitair bedrag uitbetaald per woongelegenhed die het voorwerp uitmaakt van een investering.

- De hoogte van het forfait zal worden bepaald door de Vlaamse regering. De Vlaamse regering heeft vanuit haar regelgevende bevoegdheid de mogelijkheid alle forfaits te verhogen, te verlagen of af te schaffen.

- Het verkregen forfait dient door de voorziening in rekening te worden gebracht bij de bepaling van de dagprijs die wordt gehanteerd. Het forfait mildert op die manier de dagprijsverhoging voor de bewoners die gepaard gaat met de realisatie van de investering.

Voorliggend ontwerpbesluit volgt dezelfde principes, behalve dat de uitbetaling bijkomend gekoppeld is aan de zorgwaarde van de betrokken bewoner en dus niet zomaar op basis van een erkende woongelegenhed. Het INR gaf in het gunstig advies over de woonzorgcentra aan dat *een dergelijke 'huursubsidie' wordt beschouwd als een sociale overdracht in natura en zal worden aangerekend als een overheidsuitgave op het tijdstip dat de bewoner van het voordeel geniet. Economisch gezien verlaagt de tussenkomst de woonkost voor de bewoner en gebeurt de tussenkomst niet naar aanleiding van een specifieke investering van de zorginstelling.*

Naar aanleiding van deze ontwerpregelgeving werd opnieuw informeel advies gevraagd van het Instituut voor de Nationale Rekeningen, waarbij werd bevestigd dat gelet op de gehanteerde principes het ingewonnen advies over de woonzorgcentra ook voor de personen met een handicap kan toegepast worden.

4. WEERSLAG VAN HET VOORSTEL OP DE LOKALE BESTUREN

Deze procedure betreft alleen lokale besturen voor zover ze een vergunde zorgaanbieder zijn. Deze komen in de sector personen met een handicap beperkt voor. Deze procedure vormt geen bijkomende procedure maar ze komt in de plaats van vroegere procedure alternatieve financiering met vrijwel analoge bepalingen. Er is wel een impact op de manier van financiering (langere prefinanciering, tot aan de ingebruikname), en men heeft het risico van de uitkering die gekoppeld is aan het wonen van een persoon met een bepaald zorgprofiel voor het forfait.

5. WEERSLAG VAN HET VOORSTEL OP HET PERSONEELSBESTAND EN DE PERSONEELSBUDGETTEN

De impact van het voorstel wordt opgevangen binnen het bestaande personeelsbestand en personeelsbudget.

6. KWALITEIT VAN DE REGELGEVING

1 Het bijgaande ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering werd aangepast aan het wetgevingstechnisch en taalkundig advies nr. 2017/341 van 19 oktober 2017.

2 Reguleringsimpactanalyse (RIA)

Dit nieuw financieringsmechanisme vormt de juridische vertaling van een concept dat tot stand kwam in nauw overleg met de sector. Ook werd het advies gevraagd van het Raadgevend Comité van het VAPH. Aangezien er uitvoerig overleg is geweest met de sector is geen RIA vereist.

7. ADVIES VAN DE STRATEGISCHE ADVIESRAAD VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

De SAR WVG is globaal positief over het infrastructuurforfait omdat op deze manier ook de betoelaging voor de infrastructuur via een 'persoonsgericht' systeem gebeurt, dat bovendien rekening houdt met de zorgzwaarte van de persoon met een handicap. De raad staat positief tegenover het feit dat de betoelaging via de voorzieningen gebeurt omdat deze werkwijze kwaliteit en efficiëntie bevordert, niettegenstaande het systeem de keuzevrijheid van de persoon met een handicap inperkt. De raad wijst evenwel op het belang om bijkomend aanbod voor personen met een handicap te creëren op de sociale huurmarkt gezien het systeem niet gericht is op personen met een lichte ondersteuningsnood.

De SAR WVG vraagt of het onderscheid tussen de gewone huisvestingskosten en de handicapgerelateerde meerkost van de huisvesting (waarvoor het infrastructuurforfait moet dienen) altijd voldoende duidelijk zal zijn. Om dat scherp te krijgen lopen momenteel evenwel besprekingen binnen de adviesorganen van het VAPH, met betrokkenheid van de sector.

Het forfaitair financieringssysteem maakt geen onderscheid tussen voorzieningen die eigenaar, dan wel huurder zijn van een gebouw. De instap in het systeem kan - analoog aan het financieringssysteem in de ouderensector - evenwel enkel gebeuren naar aanleiding van een investering die men zelf uitvoert of laat uitvoeren (bv. in samenwerking met een sociale huisvestingsmaatschappij).

De adviesraad formuleert een bemerking over de registratieverplichting. De individuele dienstverleningsovereenkomsten vormen wel degelijk de basis gezien de voorzieningen nu reeds die overeenkomsten hanteren voor de bestaande registratie in de Geïntegreerde integratietool (GIR) van het VAPH. In die tool zullen een paar te registreren variabelen worden toegevoegd omdat op een correcte manier de link moet kunnen worden gelegd tussen de persoon met een handicap met een specifieke zorgzwaarte en het VIPA-investeringsproject. Die relatie is belangrijk opdat het bedrag van het infrastructuurforfait voor de gebruiker op een correcte manier in mindering kan worden gebracht bij de berekening van de woon- en leefkosten, zoals gestipuleerd in het ontwerp van besluit.

Het aantal dagen zal worden afgeleid uit de individuele dienstverleningsovereenkomsten, zoals ze dienen geregistreerd te worden in de applicaties van het VAPH ten einde de besteding van de persoonsvolgende budgetten te kunnen opvolgen en financieren. Er zal dus geen aparte dagregistratie gevraagd worden naast de registratie van de vouchers. Voor de rechtstreeks toegankelijke hulp moeten RTH-diensten nu ook reeds, in het licht van de subsidiëring, hun aantal dagen met dagondersteuning en verblijf doorgeven.

Hoe de bezettingsdagen berekend worden zal, zoals voorzien in het BVR, verduidelijkt worden in het ministerieel besluit.

In de rechtstreeks toegankelijke hulp is het op basis van de politieke besluitvorming wel degelijk de bedoeling om enkel de dagen verblijf in rekening te brengen voor het infrastructuurforfait. Een ogenschijnlijke begripsverwarring is dus niet aan de orde. Wat het maximum van 30 dagen betreft werd de nota aan de Vlaamse Regering aangepast en wordt er enkel nog verwezen naar het maximum bepaald in de sectorale regelgeving.

De raad vraagt een snellere uitbetaling van het infrastructuurforfait rekening houdend met de uiterste datum van betaling van 31 december die nu opgenomen is in het besluit. VIPA zal in de praktijk de uitbetalingen vroeger organiseren. VIPA moet echter ook de uitbetalingen van gebruikstoelagen, van infrastructuurforfaits in de ouderensector en van instandhoudingsforfaits en strategische forfaiten in de ziekenhuissector en van betalingen in de klassieke VIPA-financiering organiseren. Het is onmogelijk om die allemaal in het voorjaar te laten plaats vinden. VIPA zal een betaalkalender opstellen opdat het voor de voorzieningen uit de verschillende sectoren duidelijk zou zijn in welke periode ze de

betaling(en) mogen verwachten. Dit sluit niet uit dat VIPA maximaal rekening probeert te houden met de liquiditeitsbehoeften daar waar die zich expliciet stellen.

Het informeel advies ingewonnen bij het Instituut voor de Nationale Rekeningen maakte duidelijk dat het voorzien van een waarborgregeling in combinatie met het infrastructuurforfait niet esr-neutraal zou zijn. Er zijn geen alternatieve beleidsmaatregelen voorhanden die het de voorzieningen moet toelaten een gunstiger rentetarief te onderhandelen.

De raad vraagt verduidelijking over de toepassing van de deelforfaits. Het nieuw financieringssysteem zal in overleg tussen VIPA en het VAPH eerst toegepast worden op de dossiers die in autofinanciering werden goedgekeurd. Die toepassing kan vervolgens de basis vormen voor de verdere verduidelijking.

De SAR WVG vraagt consistentie in de infrastructuurbetoelaging tussen de verschillende sectoren. Zowel voor de sector personen met een handicap als voor de sector ouderenzorg kunnen we echter stellen dat de sector nauw betrokken werd bij de totstandkoming. Of beide gelijkaardige systemen nog verder consistentener kunnen worden gemaakt, zal moeten blijken uit de concrete toepassing van beide nieuwe systemen.

8. ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

Op 16 maart 2018 heeft de Raad van State advies 62.995/3 over het ontwerpbesluit uitgebracht. Aan de opmerkingen van de Raad van State wordt als volgt gevolg gegeven:

- opmerkingen 3 en 9: de aanhef van het ontwerpbesluit wordt aangepast zoals voorgesteld door de Raad van State.
- opmerking 4: het advies werd ingewonnen van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid (SAR WGG). De SAR WGG heeft zijn advies gegeven op 26 april 2018. De tekst van het ontwerpbesluit heeft geen wijzigingen ondergaan ten gevolge van het advies.
- opmerking 5: de Raad van State bespreekt hier de problematiek van de staatssteun. Volgens de Raad van State zijn (bepaalde van) de begunstigden van het infrastructuurforfait wel degelijk te beschouwen als ondernemingen. Daarbij stelt de Raad van State dat het aan de stellers van het ontwerp is om na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden van het DAEB-vrijstellingsbesluit. De loutere omstandigheid dat de compensatie integraal en aantoonbaar in mindering moet worden gebracht op de factuur van de verbruiker, op straffe van terugvordering van de subsidies, volstaat volgens de Raad van State op zich alleszins niet om te kunnen stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

Hoewel bediscussieerbaar is of de begunstigden van het infrastructuurforfait ondernemingen zijn, volgt hierna de motivatie waaruit blijkt dat wel degelijk voldaan is aan de EU-staatssteunregels en aan het DAEB-besluit:

Als de begunstigde van het infrastructuurforfait een onderneming is, valt de voorliggende regeling binnen het toepassingsgebied van het DAEB-besluit zoals dit vervat is in artikel 2, 1., c), van het DAEB-besluit, daar het betrekking heeft op de toekenning van een forfait voor de terbeschikkingstelling van infrastructuur door vergunde – of bepaalde van deze vergunning vrijgestelde – aanbieders van niet-rechtstreeks toegankelijke zorg en ondersteuning aan personen met een handicap. Als deze activiteit een economische activiteit uitmaakt, moet die worden beschouwd als een *“dienst van algemeen economisch belang waarmee wordt voldaan aan sociale behoeften wat betreft gezondheidszorg en langdurige zorg, kinderopvang, toegang tot de arbeidsmarkt en herintreding, sociale huisvesting en de zorg voor en sociale inclusie van kwetsbare groepen”*.

In dat geval is het daarnaast noodzakelijk dat het (de) toewijzingsbesluit(en) is (zijn) opgesteld conform de voorwaarden zoals opgenomen in het DAEB-besluit (o.a. artikel 4), wil men een beroep kunnen doen op het DAEB-besluit. De volgende vermeldingen dienen opgenomen te worden in het (de) toewijzingsbesluit(en):

- de inhoud en de duur van de openbaredienstverplichtingen;
- de betrokken onderneming en, in voorkomend geval, het betrokken grondgebied;
- de aard van alle uitsluitende of bijzondere rechten die de onderneming door het toewijzende overheidsorgaan zijn verleend;
- een beschrijving van het compensatiemechanisme en de parameters voor berekening, monitoring en herziening van de compensatie;
- de regelingen om eventuele overcompensatie te vermijden en terug te vorderen;
- een verwijzing naar het DAEB-besluit.

Zo dient dus het toewijzingsbesluit de inhoud en de duur van de openbare dienstverplichting te preciseren. In artikel 2 en artikel 5, 1° tot en met 4° van het ontwerpbesluit wordt de inhoud van de openbare dienstverplichting opgenomen. Aanvragers moeten beschikken over een vergunning om niet-rechtstreeks toegankelijke zorg en ondersteuning aan te bieden of moeten van die vergunning vrijgesteld zijn. Het project moet voldoen aan de bouwfysische, technische en kwalitatieve normen, vermeld in artikel 5, 1° tot en met 4°.

Artikel 2, 2., van het DAEB-besluit bepaalt: *"Dit besluit is alleen van toepassing wanneer de periode waarvoor de onderneming met het beheer van de dienst van algemeen economisch belang wordt belast, niet langer is dan tien jaar. Wanneer die periode langer is dan tien jaar, is dit besluit alleen van toepassing voor zover van de dienstverrichter een aanzienlijke investering wordt gevergd die, in overeenstemming met algemeen aanvaarde boekhoudkundige beginselen, over een langere periode moet worden afgeschreven."*

Hieraan wordt tegemoetgekomen door de bepaling in artikel 27 van het ontwerpbesluit. Artikel 27 heeft tot doel de periode waarmee de voorziening met een openbaredienstverplichting wordt belast, te beperken tot een periode van maximaal twintig jaar. Tijdens die periode wordt geëvalueerd of de voorziening aan de voorwaarden betreffende de openbaredienstverplichtingen blijft voldoen. Alleen als blijvend aan de voorwaarden is voldaan, kan de voorziening met de openbaredienstverplichting belast blijven en opnieuw voor een periode van maximaal twintig jaar. Als de voorziening niet langer met een openbaredienstverplichting wordt belast, zal er een afrekening plaatsvinden en zullen de investeringssubsidies die niet voor die openbaredienstverplichting zijn aangewend, worden teruggevorderd (zie artikel 29 van het ontwerpbesluit). Volledigheidshalve kan er nog verwezen worden naar artikel 20 van het ontwerpbesluit dat de aanvrager verplicht om het Fonds onmiddellijk op de hoogte te brengen als hij zijn activiteiten van niet-rechtstreeks toegankelijke zorg en ondersteuning stopzet.

De betrokken onderneming wordt vermeld in de beslissingen die genomen worden betreffende het infrastructuurforfait (zie artikel 15 en 16 van het ontwerpbesluit; in artikel 16 wordt onder meer vermeld: *"Het Fonds legt, op naam van de aanvrager, jaarlijks het infrastructuurforfait vast en betaalt het jaarlijks uit."*).

De aard van alle uitsluitende of bijzondere rechten die de onderneming door het toewijzende overheidsorgaan zijn verleend. Het gaat hier bijvoorbeeld over een alleenrecht of een concessie van diensten (zie de Handreiking Diensten van Algemeen Economisch Belang van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van Nederland, 2014, bladzijde 63). Dit is hier niet van toepassing.

De manier waarop de compensatie wordt bepaald staat uiteengezet in hoofdstuk 2, afdeling 3 van het ontwerpbesluit ("berekening en toekenning"). Er wordt vastgesteld vanaf welk tijdstip het infrastructuurforfait kan worden toegekend (artikel 19). Bepaalde wijzigingen moeten worden meegedeeld aan of vergen het uitdrukkelijk akkoord van het Fonds (artikel 20). De aanvrager moet jaarlijks een verslag indienen over het gebruik van

de infrastructuur in het voorgaande kalenderjaar. Er wordt bepaald hoe daarbij de gebruikers worden ingedeeld in de verschillende zorggroepen (artikel 21 en bijlage 2). Er wordt voorzien in een bijzondere regeling voor de eerste twee jaar vanaf de ingebruikname van de infrastructuur (artikel 22). Er gelden verschillende opdelingen in het infrastructuurforfait in deelforfaits naargelang de doelgroep en de functie van het investeringsproject (deelforfait woonondersteuning, deelforfait collectieve en ondersteunende zorglokalen en deelforfait dagbesteding) (artikel 23 en bijlage 3). Het infrastructuurforfait wordt door het Fonds jaarlijks uiterlijk op 31 december uitbetaald (artikel 24). Ten slotte wordt bepaald dat het bedrag van het infrastructuurforfait op een voor de gebruiker zichtbare wijze in mindering moet worden gebracht bij de berekening van de woon- en leefkosten en dat de kosten die vergoed worden met een infrastructuurforfait, niet eveneens als woon- en leefkosten mogen worden aangerekend (artikel 25).

Hierbij moet ook melding gemaakt worden van de volgende basisuitgangspunten van het ontwerpbesluit:

- eigen woon- en leefkosten (Perspectief 2020): de nieuwe VIPA-regeling focust op de meerkost van de bouw of aanpassingen die handicapgerelateerd is, de 'bovengebruikelijke' ruimtes of kostprijs. Het gaat bijgevolg om kosten die niet kunnen gedragen worden vanuit het eigen inkomen van de persoon met een handicap (en dus ook niet kunnen doorgerekend worden), en die niet of moeilijk kunnen gedragen worden vanuit organisatiegebonden kosten van zorgaanbieders. Dit betekent dat de cliënt instaat voor de normaal gangbare woon- en leefkosten, niet voor de infrastructuurkosten die een meerkost betekenen, omwille van zijn handicap.
- vraaggestuurd: dit betekent o.a. dat de cliënt aangepaste infrastructuur heeft, daar waar hij wenst te wonen. Dit betekent eveneens dat, wie bouwt voor wie geen aangepaste infrastructuur nodig heeft, ook geen beroep meer kan doen op VIPA-subsidiëring. Om ertoe te komen dat de zorg soepel en vraaggestuurd georganiseerd wordt, moet de zorgaanbieder een doordacht infrastructuurbeleid voeren, waarbij de woonwensen centraal staan en niet de beschikbare infrastructuur.
- kwaliteitsgaranties: VIPA-subsidies moeten leiden tot kwaliteitsvolle woon- en zorgomgevingen, zowel op het vlak van functionaliteit en toegankelijkheid, als op het vlak van brandveiligheid en duurzaamheid.
- de instap in het systeem van het infrastructuurforfait gebeurt naar aanleiding van een investering: via nieuwbouw of verbouwing, aankoop of langdurige huur (waarbij een derde partij een investering doet).

In het begrotingsakkoord van 9 februari 2018 werd als voorwaarde opgenomen dat de forfaits ten gepaste tijde en op regelmatige basis geëvalueerd worden en te allen tijde gewijzigd kunnen worden door de Vlaamse Regering.

In het ontwerpbesluit werden bepalingen opgenomen inzake monitoring en controle op overcompensatie.

Artikel 17 bepaalt dat tijdens de werkzaamheden en tot de ingebruikname van de infrastructuur jaarlijks een aantal stukken bezorgd worden aan het Fonds. Andere stukken worden ter beschikking gehouden door de aanvrager of op verzoek van het Fonds bezorgd aan het Fonds. Vanaf de ingebruikname moeten ook een aantal stukken door de aanvrager ter beschikking gehouden worden of op verzoek van het Fonds bezorgd worden aan het Fonds.

In artikel 18 is bepaald dat in het jaar na het jaar van de ingebruikname van de infrastructuur de aanvrager een globale evaluatie maakt van het gerealiseerde project. Deze evaluatie heeft minstens betrekking op het bouwproces, de kostprijsevolutie, de gebruiksgegevens en de gebruikerstevredenheid. Deze evaluatie wordt bezorgd aan het Fonds.

Vooraf zijn er de bepalingen van hoofdstuk 3 van het ontwerpbesluit (artikel 26 tot en met 30).

Artikel 26 handelt over het toezicht door de bevoegde personeelsleden van de Vlaamse administratie.

Artikel 27 bepaalt uitdrukkelijk dat het infrastructuurforfait wordt toegekend zolang de aanvrager belast is met de openbardienstverplichtingen. Minstens elke twintig jaar zal er een grondige controle worden uitgevoerd waarbij wordt nagegaan of de aanvrager nog steeds voldoet aan alle voorwaarden voor het vervullen van de openbardienstverplichtingen waarmee hij is belast. Die controle zal uitmonden in een uitdrukkelijk standpunt van de overheid. Als de voorwaarden niet zijn nageleefd is er geen sprake meer van een belasting met een dienst van algemeen economisch belang in de zin van Besluit 2012/21/EU, wordt het infrastructuurforfait niet verder uitgekeerd en gebeurt een afrekening met betrekking tot de ontvangen forfaits. Als integendeel de aanvrager aan de voorwaarden beantwoordt, blijft de aanvrager verder belast met de openbardienstverplichtingen voor een nieuwe periode van maximaal twintig jaar. In artikel 28 is bepaald dat minstens om de drie jaar er een controle gebeurt van de boekhouding van de aanvrager. De aanvrager wordt verplicht een gescheiden boekhouding te voeren die het mogelijk maakt om na te gaan of het toegekende infrastructuurforfait uitsluitend aangewend wordt voor de financiering van kosten die verband houden met het project en of er, rekening houdend met een redelijke winst, geen sprake is van overcompensatie. Om te beoordelen of winst redelijk is, stelt het Fonds jaarlijks een toegelaten return on capital employed (ROCE) voor eigen vermogen en voor vreemd vermogen vast. Het houdt daarbij rekening met de specificiteit van de sector en de situatie op de financiële markten. De gerealiseerde winst op het project wordt dan beoordeeld tegen de toegelaten ROCE op het project. Artikel 29 bevat een regeling inzake terugvordering van de subsidies. Artikel 30 regelt het ter beschikking houden van en het toesturen van de nodige documenten (inclusief de boekhouding) door de aanvrager. In artikel 3, tweede lid, van het ontwerpbesluit wordt er een verwijzing opgenomen naar het DAEB-besluit.

- opmerking 6: uit artikel 5, 2° en 3°, van het ontwerp, enerzijds, en artikel 5, 4°, a), van het ontwerp, anderzijds, vloeit voort dat projecten die hetzelfde infrastructuurforfait ontvangen aan verschillende bouwfysische, technische en kwalitatieve normen moeten voldoen, naargelang het al dan niet gaat om een bestaand project met autofinanciering of een project waarvoor al een ontvankelijke aanvraag tot het verkrijgen van een definitief principiële akkoord of van een subsidiebelofte werd ingediend. In de nota aan de Vlaamse Regering werd dit verschil in behandeling als volgt verantwoord: "*De redenering hierachter is dat de nieuwe normen niet bekend waren op het moment van de opmaak/indiening van de plannen. Voor nieuwe, nog in te dienen projecten zullen de gebouwnormen in bijlage 1 van toepassing zijn.*". De Raad van State stelt dat die verantwoording erop neer komt dat gepoogd werd recht te doen aan het gerechtvaardigde vertrouwen van de zorgaanbieders. De Raad van State stelt dat het echter onduidelijk is of de gevolgen van dit onderscheid niet onredelijk zijn ten aanzien van zorgaanbieders die op hetzelfde ogenblik en voor dezelfde subsidie aan strengere of bijkomende eisen worden onderworpen. Onder dit voorbehoud kan het verschil in behandeling worden aanvaard volgens de Raad van State.

Vooreerst kunnen we aanstippen dat we tegemoet komen aan opmerking 7 van de Raad van State. We nemen nu de datum van inwerkingtreding op als scharniermoment in plaats van de datum van principiële goedkeuring. De reden voor het onderscheid is dat de nieuwe normen nog niet bekend waren op het moment van de opmaak/indiening van de plannen. Er moet ergens wel een grens worden getrokken. Deze grens is niet onredelijk en de gevolgen van het onderscheid zijn niet onredelijk. Omgekeerd de gewijzigde normen van toepassing maken op reeds in autofinanciering goedgekeurde dossiers en reeds ontvankelijk ingediende dossiers zal bijzonder moeilijk vallen in de sector.

- opmerking 7: in de artikelen 1, 1°, en 5, 3°, van het ontwerp werd telkens verwezen naar de "datum principiële goedkeuring VR" als scharnierdatum. Die datum is echter gelegen vóór de bekendmaking van de regeling in het Belgisch Staatsblad en vóór de inwerkingtreding van de ontworpen regeling. Dit doet bij de Raad van State vragen rijzen in het licht van het gelijkheidsbeginsel. Categorieën van zorgaanbieders die zich ten aanzien van de geldende regeling in dezelfde

situatie bevinden worden anders behandeld. De verantwoording dat over alle beslissingen van de Vlaamse Regering actief wordt gecommuniceerd, dat de openbaarheid van bestuur van toepassing is en dat VIPA over de principiële beslissing ook gecommuniceerd heeft naar de sector, volstaat op zich niet als verantwoording voor de Raad van State. Om eventuele problemen te vermijden wordt daarom nu als datum genomen de datum van inwerkingtreding van het besluit.

- opmerking 8: artikel 4 van het ontwerpbesluit bevat een lijst van gevallen waarin een onweerlegbaar vermoeden geldt dat er een ongeoorloofde verwantschapsband bestaat tussen de (rechts)persoon die eigenaar is van de gronden waarop de voorziening zal worden opgetrokken en de (rechts)persoon die initiatiefnemer is van de voorziening en dus de subsidie aanvraagt. In de opmerking van de Raad van State wordt gesteld dat voor elk van de in de genoemde bepaling bedoelde gevallen moet worden nagegaan of het onweerlegbare karakter van het vermoeden niet verder reikt dan noodzakelijk is om de beoogde doelstelling te bereiken. Er lijkt echter geen reden om de voorgestelde regeling te wijzigen. De regeling wordt immers al jaren toegepast bij de toekenning van alternatieve investeringssubsidies, verstrekt door het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (BVR van 18 maart 2011, artikel 4) en bij de klassieke subsidiëring (BVR van 8 juni 1999, artikel 2ter). De praktijkervaring leert dat die regeling nog steeds opportuun is en tot op heden heeft ze geen aanleiding gegeven tot noemenswaardige problemen.
- opmerkingen 10 tot en met 15: het betreft hier tekstuele opmerkingen. De tekst van het ontwerpbesluit wordt aangepast zoals voorgesteld door de Raad van State.
- opmerking 16: de Raad van State stelt dat het niet duidelijk is hoe de ontworpen regeling zich verhoudt tot het besluit van de Vlaamse Regering van 19 juni 2009 tot vaststelling van de investeringssubsidie en de bouwtechnische en bouwfysische normen voor de voorzieningen voor personen met een handicap en tot het besluit van de Vlaamse Regering van 18 maart 2011 tot regeling van de alternatieve investeringssubsidies, verstrekt door het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden. Gelet op de verklaring van de gemachtigde van de Vlaamse Regering zou volgens de Raad van State het toepassingsgebied van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 juni 2009 zo snel mogelijk moeten worden beperkt tot de voorzieningen die niet onder het toepassingsgebied van de ontworpen regeling vallen, zodat daaromtrent geen onduidelijkheid bestaat. Aan deze opmerking van de Raad van State wordt gevolg gegeven door het nieuwe artikel 31 van het ontwerpbesluit.

De Raad van State merkt ook op dat in het besluit van de Vlaamse Regering van 18 maart 2011 duidelijkheidshalve een bepaling zou kunnen opgenomen worden waarin tot uiting komt wat het temporele toepassingsgebied ervan is ten opzichte van het ontworpen besluit. Eventueel zou volgens de Raad van State het besluit van 18 maart 2011 ook zonder meer kunnen worden opgeheven, waarbij in een overgangsbepaling in het ontworpen besluit kan worden verduidelijkt dat het van toepassing blijft voor de vroegere investeringssubsidies.

Aan deze suggestie van de Raad van State wordt geen gevolg gegeven. Ter zake volstaat de duidelijke tekst van artikel 92/2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 maart 2011.

9. VOORSTEL VAN BESLISSING

De Vlaamse Regering beslist haar definitieve goedkeuring te hechten aan het bijgaande ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering houdende de regeling van het infrastructuurforfait binnen de persoonsvolgende financiering voor personen met een handicap, verstrekt door het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden.

Jo VANDEURZEN
Vlaams minister van Welzijn,
Volksgezondheid en Gezin